

คนเลือดผสมในอเมริกา

Being The Mixed Race People in America

สมฤดี สงวนแก้ว

สม.ม. (สังคมวิทยา), อาจารย์, ภาควิชาสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Abstract

The words “mixed race, biracial and multiracial” are used to describe people descended from ancestors of many races.

Mixed race people are socially treated as “marginal people.” On one hand, they are forced to blend in one of the two cultures. On the other hand, they are pushed away from both. Racial prejudice and discrimination from society make them see themselves as devalued group, causing them to change their interracial interaction patterns and redefine themselves for survival in the society.

Basically, mixed race people have 4 stages to deal with racial prejudice: stage1-- mentally defusing the threat by avoiding physical harm and deliberate ignoring; stage 2-- avoiding or escaping from the threatening situation; stage -- tackling the situation directly; and stage 4-- taking steps to minimize the effects of racism, e.g., by excelling themselves in school or at jobs.

Gaining membership in a subculture group and redefining themselves become another strategy for the mixed race people that can save them from internal pressure or pressure from the mainstream society.

In American society, the prevalence of racial prejudice and discrimination appears to be related to power relationship between racial groups. The dominant group seeks to secure their political, social and economic powers; maintain their authorities; establish social norms and place restraints on the minority group. As a result, the struggling for and the fighting against power between the two groups remains a common phenomenon in American society, a common incident taking place in other multicultural or multiracial societies around the world.

Keywords : Mixed race people, biracial people, multicultural people, miscegenation

บทคัดย่อ

คำว่า mixed race, biracial และ multiracial person หมายถึง บุคคลที่สืบเชื้อสายหรือรับมรดกทางพันธุกรรมจากบรรพบุรุษที่มีหลากหลายเชื้อชาติ

สถานะทางสังคมของคนเลือดผสมกลายเป็น “คนชายขอบ” มิติหนึ่งถูกบังคับให้เลือกเป็นสมาชิกของกลุ่มวัฒนธรรมหนึ่ง แต่อีกมิติหนึ่งก็ถูกผลักออกจากสองวัฒนธรรม พวกเขาต้องเผชิญกับอคติทางชาติพันธุ์และการเลือกปฏิบัติ ทำให้พวกเขารู้สึกว่าตนเองอยู่ในสถานะทางสังคมที่มีคุณค่าต่ำกว่า (devalued group) ส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนแบบแผนในการปฏิสัมพันธ์ทางเชื้อชาติและนิยามตนเองในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอเมริกัน

ในเบื้องต้นคนเลือดผสมมีแบบแผนในการจัดการกับอคติทางชาติพันธุ์อยู่ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ควบคุมอารมณ์ต่อสถานการณ์เฉพาะหน้า ไม่ตอบโต้และไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสถานการณ์นั้นๆ ขั้นที่ 2 หลีกเลียงหรือไม่ใส่ใจต่อสถานการณ์ที่อาจจะเกิดการเหยียดผิวตามมา ขั้นที่ 3 เผชิญหน้าต่อสถานการณ์ อาจใช้กำลังหรือวาจาตอบโต้ในทันที ขั้นที่ 4 แสวงหาหรือกระทำการใดๆ เพื่อลดผลกระทบจากการเหยียดผิวให้ลดลง

การเข้าร่วมกับกลุ่มวัฒนธรรมย่อย (subculture group) และการนิยามตนเองให้เหมาะสมสอดคล้องกับบริบททางสังคมเป็นทางออกอีกทางหนึ่งของคนเลือดผสมซึ่งไม่ต้องทนรับแรงกดดันและไม่ต้องเปลี่ยนตัวเองเพื่อไปประสพกับการผลัดใบจากคนส่วนใหญ่

ในอเมริกา อคติทางชาติพันธุ์และการเลือกปฏิบัติต่อคนผิวสียังคงเป็นปัญหาของสังคม ซึ่งสาเหตุหนึ่งมาจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มที่มีอำนาจมากกว่าพยายามที่จะรักษาอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ครอบงำไว้ซึ่งตำแหน่งสำคัญของกลุ่มตน วางบรรทัดฐานทางสังคมและกฎเกณฑ์เข้มงวดให้กลุ่มที่อยู่ได้ปกครองปฏิบัติตามเป็นต้น ดังนั้นการต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจหรือการขัดขืนต่ออำนาจระหว่างสองกลุ่มยังคงเป็นปรากฏการณ์ที่ดำเนินต่อไปในสังคมอเมริกัน และเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วไปในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์

คำสำคัญ: คนเลือดผสม คนสองเชื้อชาติ คนหลายเชื้อชาติ การผสมกันระหว่างคนที่มี เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันด้วยการแต่งงาน

บทนำ

ปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกาได้ชื่อว่าเป็นผู้นำของโลกทั้งในด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี สังคม การเมืองและการทหาร ฯลฯ และยังได้รับการขนานนามว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความเสรีภาพ ความเสมอภาค อีกทั้งยังเป็นจุดหมายปลายทางเพื่อการแสวงหาคุณภาพชีวิตที่ดีอีกด้วย

นอกจากนี้ภาพที่เห็นเกี่ยวกับสังคมอเมริกันที่ชัดเจนคือ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ต้อนรับผู้อพยพมากกว่าประเทศใดๆ โดยมีจำนวนชาวต่างชาติที่โยกย้ายถิ่นฐานเข้ามาตั้งรกรากในประเทศสหรัฐอเมริการวมกว่า 50 ล้านคน และยังคงต้อนรับผู้อพยพประมาณ 5 แสนถึง 1 ล้านคนต่อปี ในอดีตผู้อพยพมาอเมริกากลุ่มแรกกว่า 20,000 ปีล่วงมาแล้ว เป็นชนเผ่าเร่ร่อนระหว่างทวีปที่ดำรงชีพด้วยการล่าสัตว์และติดตามฝูงสัตว์จากเอเชียมาอเมริกา โดยข้ามสะพานแผ่นดินที่เชื่อมระหว่างสองทวีปคือช่องแคบแบริงในปัจจุบัน จนเมื่อคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ค้นพบโลกใหม่ก็ก่อให้เกิดการอพยพหลังไหลมาสู่อเมริกาไม่ว่าจะเป็น ชาวสเปน โปรตุเกส ฮอลแลนด์ เยอรมัน สวีเดน อังกฤษ รวมถึงชาวแอฟริกันประมาณ 5 แสนคน ที่ถูกนำมาเป็นทาสใช้แรงงานภาคเกษตรในมลรัฐทางใต้ (โรซาลี ทาร์กอนสกี, ม.ป.ป.: 4-5) เหล่านี้เป็นส่วนผสมหนึ่งแห่งความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมที่ประกอบกันขึ้นเป็นประเทศสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะเป็นผู้นำของโลกในด้านต่างๆ แต่คุณสมบัติที่โดดเด่นในข้อนี้ก็ไม่ได้ทำให้อเมริกาปลอดจากปัญหา

ภายในประเทศไปได้ และดังที่กล่าวไปแล้วว่าภาพสะท้อนในทางหนึ่งเกี่ยวกับอเมริกาคือความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม ปัญหาภายในประเทศที่โดดเด่นอันเนื่องมาจากปัญหานี้คือ ปัญหาการเหยียดสีผิวระหว่างคนขาวและคนดำที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในอดีต เช่น เมื่อวันที่ 23 เมษายน ค.ศ. 1899 แซม โฮส (Sam Hose) ถูกตัดสินลงโทษโดย “ศาลเตี้ย” ของชาวอเมริกันผิวขาวทางใต้ในข้อกล่าวหาว่าเป็นฆาตกรสังหารนายจ้างผิวขาวตายอย่างทารุณโหดร้าย แซม โฮส ถูกลงโทษด้วยการแขวนคอและเผาให้ตาย หลังผ่านยุคของการ “ฟื้นฟู” (Reconstruction 1865-1875) ในการลงโทษและอบรมสั่งสอนคนดำที่เพิ่งได้รับเสรีภาพจากระบบทาส (ชนธ อภรณ์สุวรรณ, 2547: 62) กรณีดังกล่าวไม่ใช่เพียงเรื่องเล่ากรณีเดียวและกรณีสุดท้ายในประวัติศาสตร์อันแสนปวดร้าวของคนดำในอเมริกา ตรงกันข้ามอคติทางเชื้อชาติกลับดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ยาวนาน และหยั่งรากลึกแผ่กิ่งก้านสาขาของความเกลียดชังและการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติครอบคลุมไปในทุกพื้นที่ของสังคมอเมริกันที่ปัจจุบันก็ยังคงปรากฏอยู่ จากรายงานการศึกษาของ Anderson, Shalley (2007) นักวิจัยในองค์กร NAACP (The National Association For The Advancement Of Colored People) ซึ่งเป็นองค์กรที่ต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมกันในสังคมอเมริกัน พบว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐในกระบวนการยุติธรรมกระทำการอันเกินกว่าเหตุในการเข้าจับกุมเด็กวัยรุ่นผิวดำ 6 คนโดยการทุบตีตามร่างกาย และตั้งข้อหาต่อเด็กวัยรุ่นเหล่านี้ว่า “พยายามฆ่าเด็กวัยรุ่นผิวขาว” สาเหตุเพียงเพราะเด็กกลุ่มนี้ทะเลาะตบตีกันที่บริเวณสนามในโรงเรียน (Anderson, Shalley:

2007) เหตุการณ์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า อคติและความเกลียดชังต่อเชื้อชาติยังคงดำเนินบทบาทของมันต่อไป ไม่รู้ว่าใครจะเป็นเหยื่อต่อไปและไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดเมื่อใด

ในอเมริกา ความแตกต่างระหว่างสีผิวที่เห็นได้ชัดเจน เช่น ผิวขาว ผิวดำ ก่อให้เกิดพฤติกรรมการเหยียดผิวที่ชัดเจนแต่ทว่าในกลุ่มคนเลือดผสม (mixed race people) หรือคนดำที่ถูกประทับตราว่ายังไม่ดำพอ ยังขาวไปสำหรับจะจัดว่าเป็นคนผิวดำหรือ light – skinned black หรือคนขาวที่มีสีผิวยังไม่ขาวพอแต่ก็ไม่ดำ จะจัดว่าเป็นคนขาวหรือคนดำ คุณลักษณะเหล่านี้จะพบกับพฤติกรรมการเหยียดผิวหรือไม่ อย่างไรก็ตามปรากฏการณ์จะคล้ายคลึงหรือแตกต่างกับที่คนผิวดำเผชิญหรือไม่

สิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอในบทความนี้คือในภาพความเจริญ ความหลากหลายทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม การรณรงค์สิทธิเสรีภาพ ประชาธิปไตย และการที่ผู้คนโห่ร้องยินดีถึงความเป็นผู้นำของโลกในหลายๆด้าน ยังมีกลุ่มคนอเมริกันที่มีเชื้อสายผสมที่เผชิญกับความคับข้องใจในระหว่างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอันเนื่องมาจากการเหยียดผิวจากคนขาวนั้น น่าสนใจว่าพวกเขามีวิธีรับมือกับปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างไร ซึ่งจะได้ประมวลเป็นความรู้เบื้องต้นไว้ในบทความนี้

จุดกำเนิดและพัฒนาการแห่งการเหยียดผิว

ปัญหาระหว่างสีผิวมีความเป็นมาที่ยาวนาน ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมๆกับการก่อสร้างตัวและการเดินทางสู่ความเจริญของประเทศตั้งแต่

อดีตจนถึงปัจจุบัน ในประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกา คนผิวดำมีบทบาทสำคัญทั้งในบริบทการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ตั้งแต่ยุคที่ผู้คนเริ่มอพยพเข้ามาสู่ดินแดนใหม่และก่อตั้งอาณานิคมคนผิวดำก็เข้ามาพร้อมด้วย แต่ในฐานะ “ทาส” รับใช้ในภาคการเกษตร ซึ่งทาสเป็นกลไกสำคัญในการดำเนินธุรกิจของมลรัฐทางใต้ และเมื่อประเทศเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 1 คนผิวดำก็ได้เข้าร่วมรบในฐานะทหารของกองทัพอเมริกาเพื่อร่วมปกป้องเอกราชและประกาศเกียรติภูมิให้นานาประเทศได้ประจักษ์ แต่พันธมิตรการของสีผิวและสถานะดั้งเดิมของคนผิวดำในฐานะทาส มีอาจทำให้คนอื่นๆกสถานะพวกเขาให้เทียบเท่าอเมริกันชนทั่วไป ฉะนั้นการกล่าวถึง “เสรีภาพ” และ “ความเสมอภาค” สำหรับคนผิวดำในอเมริกาก็ออกจะเป็นเรื่องที่ยกขึ้นอยู่พอสมควร

การอพยพเข้าสู่อเมริกาและการมาถึงของทาสในยุคก่อตั้งอาณานิคม

นับแต่คริสโตเฟอร์ โคลัมบัสค้นพบดินแดนที่เรียกกันว่าอเมริกาในปัจจุบันราวปีค.ศ. 1492 เหตุการณ์นี้ได้จุดประกายให้ผู้ที่ต้องการดินแดนใหม่เดินทางตามรอยโคลัมบัสเรื่อยมา อาทิเช่น อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo Vespucci) บาลโบอา (Balboa) เฟร์ดินัน มาเจลลัน (Ferdinand Magellan) หันหัวเรือมุ่งหน้าสู่ทวีปอเมริกาทันทีได้ขาดสาย

ชนชาติแรกๆที่ไปตั้งถิ่นฐานคือ ชาดิสเปนและชาติอื่นๆได้ทยอยอพยพกันมาโดยลำดับ การเผชิญหน้ากันระหว่างผู้อาศัยใหม่และชาว

อินเดียแดงซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของอเมริกา ก่อให้เกิดสงครามนองเลือดเพื่อแย่งชิงดินแดนหลายครั้ง แต่ในที่สุดผู้อพยพมาใหม่ก็สามารถยึดดินแดนนี้ไว้เป็นของตนในราวปี ค.ศ. 1520 (สิริ เปรมจิตต์, 2516: 5-20)

ราวเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1607 ชาวอังกฤษชุดแรกเดินทางมาถึงอเมริกาเหนือและเข้าอยู่ในเมืองใหญ่ 2 แห่ง คือ เมืองเจมส์ทาวน์ในรัฐเวอร์จิเนีย และเมืองฟลิ้มท์ในรัฐแมสซาชูเซตส์ ต่อจากนั้นก็เริ่มตั้งเป็นอาณานิคม วางระเบียบกฎหมายแห่งการอยู่อาศัยร่วมกันเป็นหมู่คณะ ซึ่งอาณานิคมแห่งนี้มีความเจริญเติบโตแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างช้าๆและมั่นคง

ปี ค.ศ. 1619 เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้น 3 ประการในรัฐเวอร์จิเนีย ประการแรก เป็นการเดินทางมาถึงของเรือจากอังกฤษซึ่งบรรทุกผู้หญิงโสเภณีจำนวน 90 คน มาเพื่อให้เป็นภรรยาของผู้ตั้งถิ่นฐาน ประการต่อมาคือ ประมาณเดือนกรกฎาคมเริ่มมีการปกครองแบบมีผู้แทนขึ้นในอเมริกา และประการสุดท้ายคือ เดือนสิงหาคม เรือฮอลันดาลำหนึ่งบรรทุกทาส “นิโกรผิวดำ” เดินทางมาถึงอเมริกา และจำหน่ายทาสประมาณ 20 คนให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐาน (ไพฑูรย์ พงสะบุตรและวิลาสวงศ์ นพรัตน์, 2513: 14-15) เหตุการณ์ทั้งสามได้แสดงให้เห็นว่าอเมริกากำลังเตรียมดินแดนใหม่แห่งนี้สู่การเป็นอาณานิคมที่มีทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและที่สำคัญคือ การก่อกำเนิดระบบชนชั้นอันนำมาซึ่งความทารุณโหดร้ายต่อทาสนิโกรและการเหยียดสีผิวในยุคต่อมา

ทาสผิวดำส่วนใหญ่ถูกนำมาจากดินแดนฝั่งตะวันตกของแอฟริกา ตั้งแต่แคว้นเซเนกัมเบียทางด้านเหนือไปจนถึงแองโกลาทางตอนใต้ ซึ่งทาส

ผิวดำที่ถูกนำมาขายในอเมริกาขณะนั้นอาศัยอยู่กระจัดกระจายโดยทั่วไป มีทั้งตอนเหนือแถบอาณานิคมโรดไอแลนด์ อาณานิคมตอนกลาง ในเพนซิลวาเนีย นิวยอร์ก แต่ที่พบเป็นจำนวนมากคือในแถบอาณานิคมตอนใต้ซึ่งแถบนี้มีลักษณะเป็นชนบททั้งหมดมีไร่นาแปลงใหญ่ๆ ทาสถูกใช้แรงงานในไร่นา โดยเฉพาะที่เวอร์จิเนีย พบว่ามีทาสผิวดำจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของพลเมืองที่มีอยู่ทั้งหมดประมาณ 450,000 คน ที่เซาท์แคโรไลนามีทาสจำนวนมากกว่าคนผิวขาวถึง 2 เท่า และที่แมรีแลนด์ ทาสมีจำนวนประมาณ 60,000 คน

หลังศตวรรษที่ 17 การค้าทาสมีความมั่งคั่งขึ้นเมื่อสิทธิผูกขาดในการค้าทาสของบริษัททรอยล์แอฟริกันหมดไปและเปลี่ยนไปอยู่ในมือของบริษัทและเอกชนต่างๆจำนวนมากทั้งที่เป็นอเมริกันและอังกฤษ เมืองท่าต่างๆ อาทิเช่น บอสตัน นิวพอร์ต และนิวยอร์ก เป็นเมืองที่คึกคักและมีความมั่งคั่งมากในเรื่องการค้าทาส เฮนรี ลอเรนส์ นักธุรกิจผู้โด่งดังในสมัยนั้นได้เขียนเล่าว่า “พวกเจ้าของไร่นาพากันเดินทางมาจากที่ไกลๆและประมูลซื้อทาสนิโกรหนุ่มๆล่าสัตว์ราคาสูงถึง 40 ปอนด์สเตอร์ลิง” ทางภาคเหนือใช้วิธีซื้อขายทาสเป็นเงินสดระหว่างพ่อค้าที่นำทาสเข้ามาขายกับผู้ซื้อโดยตรง แต่ในภาคใต้การซื้อขายทาสเป็นกลุ่มมักผ่านพ่อค้าคนกลางซึ่งใช้วิธีแลกเปลี่ยนกับยาสูบ ข้าวเจ้า หรือคราม

การใช้ทาสแพร่หลายออกไปในภาคใต้บรรดาลูกจ้างที่มีสัญญาผูกมัดใช้แรงงาน คนรับใช้และกรรมกรผิวขาวอื่นๆที่ทำงานตามไร่นาปลูกยาสูบและข้าว ค่อยๆลดจำนวนลง แต่ทาสผิวดำกลับมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆและถูกจัดเป็นชน

ชั้นต่ำสุดโดยบรรดาชนชั้นสูง คือพวกเจ้าของไร่นา ที่มีฐานะดีและผู้นำทางการเมือง ชนชั้นกลางก็เป็น พวกเจ้าของไร่นาขนาดเล็ก พวกขวานากับพวก เจ้าของร้านค้าย่อยและพวกพ่อค้ากับคนงานช่างดี เหล็กอีกเล็กน้อย ส่วนชนชั้นต่ำเป็นพวกสามัญชน คือ คนผิวขาวที่ยากจนและชนชั้นที่ต่ำกว่านั้นก็คือ พวกทาส (ไพฑูรย์ พงศบุตรและวิลาสวงศ์ นพรัตน์, 2513: 63-107) ทาสที่รับใช้ในบ้านจะ ได้รับการปฏิบัติอย่างเมตตา แต่ทาสแรงงานที่ ทำงานในไร่นาจะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบๆ พัก อาศัยและหลับนอนในกระท่อปที่สร้างขึ้นอย่าง ลวกๆและต้องทำงานหนักในไร่นา มีผู้คุมคอยดูแล อย่างเข้มงวด

สงครามกลางเมืองและสภาพของทาสภายหลัง สงคราม

ในขณะที่ระบบทาสในภาคการเกษตร ดำเนินไปและขยายตัวจนกลายเป็นส่วนสำคัญต่อ อาณานิคมโดยเฉพาะมลรัฐทางใต้ ความเกลียดชัง ต่อการค้าทาส/ระบบทาสเป็นคลื่นระลอกต่อมาที่ กระทบสังคมอเมริกัน เพราะคนบางกลุ่มเริ่ม มองเห็นว่าการค้าทาสแสดงถึงความไม่เป็นธรรมต่อ ชีวิตมนุษย์ เป็นเรื่องไร้มนุษยธรรม

ความเกลียดชังต่อการค้าทาสเริ่มดำเนินมา ตั้งแต่การทำสงครามปฏิวัติเพื่อเอกราชของอเมริกา โดยเฉพาะในอาณานิคมตอนกลาง อันได้แก่ นิวยอร์กและเพนซิลวาเนีย ชาวอาณานิคมบางคนมี ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อระบบการใช้ทาสอย่าง รุนแรงเนื่องจากเห็นว่าการค้าทาสและการใช้ แรงงานทาสอย่างหนักเป็นเรื่องที่ผิดมนุษยธรรม

มีตัวแทนบางคนที่ถูกขึ้นมาเป็นตัวตั้งตัวตีในการ ต่อต้านการใช้ทาส แต่ยังไม่เป็นประเด็นทางสังคม มากนัก เพราะทาสในสมัยนั้นยังมีความจำเป็นต่อ ระบบการผลิตในภาคการเกษตรอยู่

ภายหลังสงครามปฏิวัติเพื่อเอกราชและ ประกาศอิสรภาพในปีค.ศ. 1776 อีก 85 ปีต่อมา ในราวปี ค.ศ. 1861 สงครามภายในอเมริกาหรือ สงครามกลางเมือง (Civil War) ก็อุบัติขึ้น ซึ่ง ก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็น อย่างมากและต้องใช้ระยะเวลายาวนานในการฟื้นฟู โดยปมของความขัดแย้งและก่อตัวเป็นสงครามให้ คนอเมริกัน ได้จับอาวุธลุกขึ้นสู้กันก็มาจากหลาย สาเหตุทั้งประเด็นทางด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ แต่ชนวนแห่งการแบ่งแยกประเทศออกเป็นสอง ส่วน และนำไปสู่การรบที่พัวพันก็เริ่มด้วย ปัญหาเรื่องทาส (สิริ เปรมจิตต์, 2516: 56)

ความขัดแย้งเกี่ยวกับปัญหาเรื่องทาส

ภูมิหลังของการใช้ทาสในสหรัฐอเมริกา การค้าทาสผิวดำจากแอฟริกาในการทำงานเริ่มต้น จากชาวสเปน เมื่อสเปนได้ยึดครองส่วนต่างๆของ ทวีปอเมริกาเป็นอาณานิคม หลังจากชาวพื้นเมือง อเมริกันได้ล้มตายเป็นจำนวนล้านคน จากการบังคับ ให้ทำงานอย่างหนัก ประกอบกับเชื้อโรคที่ชาว ยุโรปนำติดมายังโลกใหม่นี้ ซึ่งอาณานิคมเวอร์จิเนีย ได้นำทาสมาใช้ในการเพาะปลูกครั้งแรกในปี 1619 และการใช้ทาสก็ขยายไปทั่วอาณานิคมของอังกฤษ ประกอบกับการค้าทาสได้ผลกำไรเป็นอย่างมาก สำหรับพ่อค้าทางเหนือ ส่วนทางภาคใต้ก็ได้ใช้ทาส ปลูกยาสูบ ข้าว และคราม

เนื่องจากสิ่งแวดล้อมทางภาคเหนือซึ่งมีฟาร์มปลูกเล็ก ๆ และอุตสาหกรรมย่อม จึงเหมาะแก่การใช้ทาสผิวดำมากนัก ส่วนใหญ่พวกทาสทางภาคเหนือมักทำหน้าที่เป็นคนใช้ในบ้านเท่านั้นซึ่งต่างกับภาคใต้

ในระหว่างสงครามประกาศอิสรภาพ มลรัฐทางเหนือก็ค่อยๆเลิกทาสไปจนสิ้นเชิง แต่อย่างไรก็ตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาก็ยังคงยอมรับว่าทาสเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายอยู่โดยที่รัฐธรรมนูญยอมให้นับจำนวนทาส 5 คน เท่ากับคนธรรมดา 3 คน ในการนับจำนวนประชากรเพื่อตัดสินว่ามลรัฐใดมีผู้แทนราษฎรกี่คน รัฐธรรมนูญของสหรัฐยังบอกไว้ด้วยว่าทาสที่หลบหนีจากเจ้าของเมื่อถูกจับได้ต้องคืนให้เจ้าของไปและรัฐสภาของสหรัฐจะออกกฎหมายห้ามค้าทาสก่อนปี ค.ศ. 1808 ไม่ได้

ตามความจริง กระบวนการเลิกทาสในระยะแรกนั้น ทั้งชาวภาคเหนือและภาคใต้ก็เห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะเลิกทาสเพราะพิจารณาตามแง่เศรษฐกิจแล้วการมีทาสเป็นการขาดทุนเนื่องจากราคาซื้อขายทาสแพง และการเลี้ยงดู กักขังทาสก็แพงส่วนการทำงานของทาสก็ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่าย

แต่ปรากฏการณ์สองอย่างได้เกิดขึ้นซึ่งทำให้ทาสกลายเป็นสถาบันที่จำเป็นสำหรับภาคใต้ ทั้งๆที่ระยะสงครามประกาศอิสรภาพเสร็จสิ้นลงได้มีความคิดกันระหว่างชาวผิวขาวว่าจะส่งตัวพวกทาสเหล่านี้กลับไปยังแอฟริกา และก็มีผู้เห็นด้วยกับความคิดเช่นนี้ไม่น้อย สำหรับปรากฏการณ์สองอย่างคือ การปฏิวัติอุตสาหกรรมซึ่งเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงในอุตสาหกรรมเบาคืออุตสาหกรรมการทอผ้าก่อน โดยการปรับปรุงเครื่องทอผ้าให้ดีขึ้น

ความต้องการฝ้ายก็ยิ่งมากขึ้น ประกอบกับอีไลวิทนีย์ ได้ประดิษฐ์เครื่องสาวฝ้าย (Cotton Gin) ขึ้นในปี ค.ศ. 1793 ซึ่งจากเครื่องสาวฝ้ายนี้ คนเดียวสามารถแยกเมล็ดฝ้ายออกจากปุยฝ้ายได้วันละหลายร้อยปอนด์ต่อวัน แทนที่จะแยกเมล็ดจากปุยฝ้ายได้เพียง 2-3 ปอนด์ต่อหนึ่งวันเหมือนแต่ก่อน อีกประการหนึ่งก็คือ ได้มีการปรับปรุงพันธุ์ฝ้ายที่สามารถปลูกในที่ดอนได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น ฝ้ายจึงกลายเป็นพืชหลักแทนที่ยาสูบและข้าวในภาคใต้ ฝ้ายก็กลายเป็นสินค้าขาออกที่ขึ้นหน้าขึ้นตาที่สุดของสหรัฐ และเนื่องจากฝ้ายเป็นพืชที่ใช้เวลานานในการเจริญเติบโตและต้องได้รับการดูแลอย่างดี ดังนั้นการปลูกฝ้ายจึงเป็นงานประจำตลอดปีทำให้การใช้ทาสเกิดมีผลกำไรขึ้นมากอีกถึงแม้จะมีการใช้ทาสในการทำงานอย่างอื่นด้วยก็ตาม จากการขยายตัวของการปลูกฝ้ายอย่างมาก จึงทำให้ทาสกลายเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดสถาบันหนึ่งของภาคใต้ แม้แต่ชาวภาคใต้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของทาสยังเชื่อว่า ความมั่งคั่งรุ่งเรืองของภาคใต้นั้นก็ขึ้นอยู่กับระบบทาสนั่นเอง

การขัดแย้งที่เริ่มต้นในกรณีของมลรัฐมิสซูรี ปัญหาในทางการเมืองของสหรัฐอเมริกาเริ่มจากการขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ กล่าวคือ บรรดามลรัฐในภาคใต้ต้องการจะขยายดินแดนออกไปทางตะวันตกเพื่อเพิ่มที่ดินให้แก่ไร่ฝ้าย เพราะการปลูกฝ้ายต้องพยายามหาที่ดินปลูกฝ้ายใหม่เพิ่มเติม ส่วนชาวภาคเหนือไม่ต้องการให้ระบบการใช้ทาสขยายออกไปเพราะระบบทาสทำให้กรรมกรที่อพยพเข้ามาไม่เต็มใจที่จะเข้าทำงานแข่งขันกับพวกทาสในดินแดนตะวันตก

แต่การขัดแย้งที่ระเบิดขึ้นเป็นลักษณะของความขัดแย้งทางการเมืองกล่าวคือมลรัฐที่ไม่มีทาสทางภาคเหนือ กับมลรัฐที่มีทาสทางภาคใต้มีจำนวนเท่ากัน คือฝ่ายละ 11 รัฐ ดังนั้นถ้ามิสซูรีเข้าร่วมกับสหรัฐในฐานะรัฐที่มีทาสแล้วจะทำให้ดุลแห่งอำนาจเสียไป ถึงแม้ว่ารัฐทางเหนือจะมีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรเนื่องจากมีพลเมืองมากกว่ามลรัฐทางภาคใต้ก็ตาม แต่ในวุฒิสภาซึ่งแต่ละมลรัฐมีวุฒิสมาชิก 2 คนเท่ากันทุกรัฐ ถ้ารับรัฐมิสซูรีเข้าร่วมกับสหรัฐ ทางมลรัฐฝ่ายใต้จะมี 12 รัฐ ต่อ 11 รัฐทางภาคเหนือ และจะเป็นตัวอย่างที่จะให้ดินแดนหลุยเซียนาที่ซื้อจากฝรั่งเศสกลายเป็นมลรัฐที่มีทาสไปหมด ในที่สุดก็ต้องมีการประนีประนอมกันขึ้น เรียกว่า การประนีประนอมของมิสซูรี (The Missouri Compromise 1820) โดยรัฐสภาสหรัฐตกลงกันได้ดังนี้

1) เพื่อเป็นการดุลอำนาจกัน รัฐสภาจึงตกลงยอมรับมลรัฐมิสซูรี เข้าในสหรัฐในฐานะรัฐที่มีทาส แต่ในเวลาเดียวกันก็รับมลรัฐเมนเข้าในสหรัฐในฐานะรัฐที่ไม่มีทาสด้วย

2) ห้ามไม่ให้มีการใช้ทาสในดินแดนหลุยเซียนาดังแต่เส้นรุ้งที่ 36° เหนือ 30' (อันเป็นเส้นเขตแดนทางใต้ของรัฐมิสซูรี)

การประนีประนอมของมิสซูรีนี้เป็นการยอมรับอำนาจของรัฐที่จะวางระเบียบการใช้ทาสในดินแดนตะวันตกและวางกฎเกณฑ์ของการรับรัฐใหม่เข้ามาในสหรัฐอีกด้วย แต่บรรดาชาวภาคใต้เห็นว่าการที่ยอมประนีประนอมให้รัฐสภาห้ามการมีทาสเหนือเส้นรุ้ง 36° เหนือ 30' เป็นเรื่องเสียเปรียบมาก ดังนั้นชาวภาคใต้จึงมีการตื่นตัวที่จะป้องกัน

สถาบันทาสตนเอง ซึ่งชาวภาคใต้ได้เชื่อกันว่าทาสเป็นสิ่งสำคัญในความรุ่งเรืองของภาคตน

สำหรับชาวภาคเหนือก็ได้มองทาสเพิ่มจากจุดของเศรษฐกิจ และการเมืองมาในแง่ของศีลธรรมอีกด้านหนึ่ง ซึ่งก็ได้มีชาวภาคเหนือจำนวนไม่น้อยที่ทำการโจมตีระบบทาสว่า ผิดศีลธรรม เป็นสิ่งที่น่าละอายในประเทศอิสระเสรีที่จะนำมนุษย์มาเป็นทาส ชาวภาคเหนือก็เริ่มก่อตั้งสมาคมต่อต้านการมีทาสตามรัฐต่างๆตามภาคเหนือทั่วๆไป

เมื่อชาวภาคเหนือได้โจมตีระบบทาสในแง่ของศีลธรรมก็ก่อให้เกิดปฏิกิริยาในภาคใต้ ซึ่งเห็นว่าชาวภาคเหนือกำลังพยายามล้มล้างสิทธิในสมบัติของชาวภาคใต้ ชาวภาคใต้ยิ่งโกรธแค้นชาวภาคเหนือมากขึ้นโดยกล่าวหาชาวภาคเหนือที่ต่อต้านการมีทาสว่ามีส่วนหนุนให้ทาสหนีเป็นจำนวนไม่น้อย ชาวภาคใต้ได้ต่อต้านชาวภาคเหนือมากขึ้นถึงขนาดรัฐสภาของบรรดารัฐภาคใต้ออกกฎหมายห้ามการตีพิมพ์ข้อความที่ต่อต้านระบบทาส

ปัญหาของดินแดนที่ได้รับจากเม็กซิโก จากผลของสงครามเม็กซิโก (1846-1848) ได้ก่อปัญหาใหญ่ขึ้นอีกเกี่ยวกับปัญหาการให้มีทาสหรือไม่ ในดินแดนใหม่นี้ ซึ่งชาวภาคใต้ถือว่าพวกตนเป็นฝ่ายที่สนับสนุนสงครามครั้งนี้ ดังนั้นในดินแดนใหม่นี้ควรอนุญาตให้มีการใช้ทาสได้ ส่วนทางฝ่ายภาคเหนือไม่ต้องการให้มีทาสอยู่เลยในดินแดนแถบนี้

เมื่อข้อขัดแย้งอย่างรุนแรงเกิดขึ้นในรัฐสภา เฮนรี เคลล์ ผู้ชำนาญทางการเมืองการประนีประนอม ก็ได้เสนอการประนีประนอมครั้งยิ่งใหญ่ครั้ง

สุดท้าย โดยเสนอออกกฎหมาย 5 ฉบับในปี 1850 มีใจความสำคัญดังนี้คือ

1) รัฐบาลแคลิฟอร์เนียเข้าในสหรัฐในฐานะรัฐที่ไม่มีทาส

2) แบ่งดินแดนที่ได้จากเม็กซิโกออกเป็นสองส่วนคือ ยูทาห์ และนิวเม็กซิโก และให้ประชาชนของดินแดนแถบนี้ตัดสินใจกันเองว่าจะยอมให้มีทาสในดินแดนแถบนี้หรือไม่

3) ยกเลิกการค้าทาสในเขตเมืองหลวงของสหรัฐอเมริกา

4) จ่ายเงินสิบสองล้านดอลลาร์ให้แก่เท็กซัสเป็นค่าซื้อข้ออ้างการเป็นเจ้าของดินแดนส่วนหนึ่งในนิวเม็กซิโก

5) ออกกฎหมายว่าด้วยทาสหลบหนีใหม่อีกฉบับหนึ่งโดยเพิ่มโทษผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ทาสที่หลบหนีหนักขึ้น

การประนีประนอมนี้ได้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปได้ แต่สำหรับกฎหมายว่าด้วยทาสหลบหนีนั้นได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของสหรัฐมีหน้าที่ช่วยจับทาสที่หลบหนีกลับคืนต่อเจ้าของทาสด้วยอันทำให้ชาวภาคเหนือโกรธมากและได้เพิ่มความช่วยเหลือทาสที่หลบหนีมากขึ้น โดยนำทาสไปหลบตามจุดต่างๆเหมือนสถานีเรียกว่า “รถไฟใต้ดิน” และพยายามส่งทาสที่หลบหนีเหล่านี้ไปอยู่ที่แคนาดา

จากกฎหมายว่าด้วยทาสหลบหนีใหม่นี้เองมีส่วนทำให้นางแฮร์เรียต บีเชอร์ สโตว์ได้แต่งนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin อันเป็นหนังสือที่มีอิทธิพลต่อความนึกคิดของชาวอเมริกันอย่างมาก นางแฮร์เรียต บีเชอร์ สโตว์อาจเป็นคนเพียงคนเดียวที่ทำให้ปัญหาของทาสเป็นเรื่องที่ดอง

จัดการให้เด็ดขาดลงไปมากกว่าพวกต่อต้านทาสทั้งหลายที่พยายามทำมาแล้วทั้งหมด Uncle Tom's Cabin เป็นนิยายที่ต่อเติมเสริมความชั่วร้ายของระบบทาสอย่างมโหฬาร แต่การที่ชี้ไปที่ระบบทาสว่าผิดศีลธรรม ทำให้หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่ประสบความสำเร็จในอเมริกาเท่านั้น Uncle Tom's Cabin ยังถูกแปลออกเป็นภาษาต่างๆทั่วโลก บันดาลให้เกิดความกระตือรือร้นในการส่งเสริมเหตุปัจจัยการต่อต้านการใช้ทาสทั่วทุกหนทุกแห่ง โดยปลุกอารมณ์ในความเวทนาสงสารและความเจ็บแค้นของผู้อ่านแทนทาสที่หาที่พึ่งไม่ได้และยังถูกทารุณไว้ความปรานีจากเจ้าของทาสอีกด้วย

สาเหตุของสงครามกลางเมือง

กฎหมายแคนซัส-เนบราสกา การประนีประนอมของปี 1850 ทำให้การถกเถียงเรื่องทาสลดน้อยลง แต่หลังจากนั้นไม่ถึงสี่ปี วุฒิสมาชิกสตีเฟน เอ. ดักลาส แห่งมลรัฐอิลลินอยส์ ได้เสนอยกเลิกกฎหมายประนีประนอมของมิสซูรี โดยการแบ่งดินแดนหลุยเซียนาที่เหลือออกเป็นสองส่วนคือ แคนซัส และเนบราสกา เหมือนกับการแบ่งดินแดนที่ได้มาจากเม็กซิโก โดยให้ประชาชนของดินแดนแถบนั้นตัดสินใจเองว่าจะยอมให้มีทาสในดินแดนนั้นหรือไม่ ซึ่งกฎหมายแคนซัส-เนบราสกาได้ผ่านรัฐสภาเป็นกฎหมายอย่างสมบูรณ์ท่ามกลางความโกรธแค้นของชาวภาคเหนือและผลโดยตรงต่อกฎหมายฉบับนี้ก่อให้เกิดพรรคการเมืองใหม่ขึ้นคือ พรรครีพับลิกันในปี 1854 ซึ่งพรรครีพับลิกันมีนโยบายหลักคือต่อต้านการขยายตัวของระบบทาสในสหรัฐ พรรครีพับลิกันนี้ได้กลายเป็นพรรคการเมืองที่สำคัญระดับชาติแทนพรรควิกส์ซึ่งค่อยๆ

สูญสลายไปในที่สุด

ผลอีกประการหนึ่งคือ ได้เกิดสงครามกลางเมืองในแคนซัส เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ให้สิทธิชาวเมืองได้ตัดสินใจเองว่าจะยอมให้มีทาสในแคนซัสหรือไม่ ซึ่งชาวภาคเหนือและชาวภาคใต้ได้ยกขบวนเข้าไปในแคนซัสเพื่อไปลงคะแนนเสียง จนเกิดการรบกันขึ้นระหว่างพวกต่อต้านทาสกับพวกนิยมทาส จนประธานาธิบดีต้องส่งทหารเข้าไปรักษาความสงบ ผลของสงครามกลางเมืองของแคนซัสนี้ได้เพิ่มความขมขื่นและเกลียดชังระหว่างภาคอย่างมากมาย และปัญหาของแคนซัสมิได้สงบลงจนกระทั่งปี 1861 ที่สหรัฐอเมริกาได้รับแคนซัสเข้าเป็นมลรัฐในฐานะรัฐที่ไม่มีทาส (เมื่อสงครามกลางเมืองได้ระเบิดขึ้นแล้ว)

คำตัดสินในคดีเดรด สก๊อต ในปีค.ศ. 1857 ศาลฎีกาของสหรัฐได้ลงมติชี้ขาดคดีของนายเดรด สก๊อต ผู้เป็นทาสที่ติดตามเจ้าของไปอยู่ในรัฐอิลลินอยส์ และดินแดนวิสคอนซิน ซึ่งเป็นเขตห้ามการมีทาส แต่เมื่อเดรด สก๊อตกลับมายังมีทาสอยู่ เดรด สก๊อตก็ร้องต่อศาลขอความเป็นอิสระโดยเหตุผลที่ว่าตนได้มีที่อยู่อาศัยในดินแดนเสรี แต่ศาลฎีกาของสหรัฐชี้ขาดว่านายเดรด สก๊อต เป็นทาสไม่ใช่ประชาชนจึงไม่มีสิทธิที่จะฟ้องร้องต่อศาลได้ มีหน้าซ้ำศาลฎีกาแห่งสหรัฐก็ได้ประกาศว่ารัฐสภาจะห้ามการมีทาสในดินแดนต่างๆไม่ได้ เพราะทาสก็เป็นสมบัติของเจ้าของ เมื่อรัฐธรรมนูญรับประกันในสิทธิในการมีทรัพย์สินสมบัติไว้แล้ว ดังนั้นการที่จะนำทาสไปที่ไหนในสหรัฐอเมริกาก็ควรจะได้รับการคุ้มครองเหมือนกัน จากการตัดสินของศาลฎีกาของสหรัฐต่อคดีนี้ทำให้ชาวภาคเหนือเพิ่มการต่อต้านทาสหนักขึ้นไปอีก

สถานการณ์ในการแตกแยกของฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ทวีความตึงเครียดขึ้นทุกที ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1859 ได้มีพวกต่อต้านการมีทาส 19 คน ภายใต้นำของจอห์น บราว นุกเข้ายึดคลังอาวุธในรัฐเวอร์จิเนียเพื่อที่นำอาวุธไปปลดปล่อยทาสทั่วทั้งภาคใต้ การกระทำอันโง่เขลานี้ถูกปราบปรามโดยเร็ว จอห์น บราวถูกตัดสินลงโทษโดยการแขวนคอ

จากการกระทำของจอห์น บราวและพวกครั้งนี้ ทำให้ชาวภาคใต้เชื่อว่าเป็นแผนการของพวกชาวภาคเหนือพยายามบ่อนทำลายภาคใต้ ส่วนชาวภาคเหนือจำนวนไม่น้อยที่ยกย่องจอห์น บราวว่าเป็นบรรพบุรุษที่ตายไปเพื่อต่อต้านความชั่วร้ายของระบบทาส ดังนั้นการแตกแยกระหว่างภาคก็ทวีลึกเข้าไปทุกที

ก่อนการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1860 บรรดาผู้นำของรัฐภาคใต้ได้ประกาศว่าบรรดามลรัฐภาคใต้จะแยกตัวออกจากสหรัฐอเมริกาถ้าพรรครีพับลิกันได้รับชัยชนะในครั้งนี้ เพราะพรรครีพับลิกันมีนโยบายที่จะขึ้นกำแพงภาษีขาเข้าขึ้นไปอีก จะมีการจัดตั้งระบบธนาคารชาติ และจะดำเนินการจัดสรรที่ดินสาธารณะให้แก่ประชาชนทั่วไปในภาคตะวันตก ซึ่งพวกที่อพยพเข้าไปเป็นเจ้าของที่ดินย่อมเป็นพวกที่ต่อต้านระบบทาสด้วยนโยบายที่สำคัญอีกข้อหนึ่งก็คือ ห้ามการขยายตัวของระบบทาสในภาคตะวันตกอีกต่อไป ดังนั้นเมื่อข่าวได้กระจายออกไปว่าลินคอล์นได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาคนต่อไป มลรัฐเซาท์แคโรไลนา ก็เป็นมลรัฐแรกที่ประกาศแยกตัวออกจากสหรัฐอเมริกาในเดือนธันวาคม ปี 1860 นั่นเอง และมลรัฐมิสซิสซิปปี ฟลอริดา อัลลาแบ

มา จอร์เจีย และหลุยเซียนา ก็แยกตัวตามในช่วงเวลาไม่กี่สัปดาห์ต่อมา

ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1861 หนึ่งเดือนก่อนที่ลินคอล์นจะเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี บรรดามลรัฐภาคใต้ที่แยกตัวออกจากสหรัฐอเมริกาได้ตกลงกันเป็นสมาพันธ์รัฐอเมริกาโดยมี เจเฟอร์สัน เดวิส เป็นประธานาธิบดี

สงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกาในครั้งนี้ มีผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่าเป็นสงครามเล็กทาส ซึ่งออกจะเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องนัก ถึงแม้ว่าปัญหาเรื่องทาสเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดสงครามในครั้งนี้ขึ้น แต่ความจริงแล้วสงครามนี้เกิดขึ้นจากสาเหตุของชาตินิยมมากกว่าเรื่องการเลิกทาส โดยที่ประธานาธิบดีได้กล่าวขึ้นหลังจากสงครามกลางเมืองได้เกิดขึ้นแล้วกว่าปีหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าต้องการรักษาสหรัฐฯไม่ให้แตกสลาย ถ้าข้าพเจ้าเห็นว่าการที่ทาสทำให้สหรัฐคงอยู่ ข้าพเจ้าก็จะให้มีทาส ถ้าข้าพเจ้าเห็นว่าการเลิกทาสแล้วทำให้สหรัฐคงอยู่ ข้าพเจ้าก็จะเลิกทาส หรือถ้าข้าพเจ้าเลิกทาสบางส่วนและปล่อยให้ยังมีทาสบางส่วนแล้วสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการแบ่งแยก ข้าพเจ้าก็จะทำเช่นนั้น” ดังนั้นสาเหตุที่สำคัญที่สุดของสงครามกลางเมืองคือความพยายามที่จะป้องกันไม่ให้ประเทศสหรัฐอเมริกาต้องการมีการแตกแยกนั่นเอง

สงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกาเป็นสงครามที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกา หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเป็นสงครามที่ทำให้ความเสียหายมากที่สุดทั้งทางด้านชีวิตมนุษย์และทรัพย์สินในคริสต์ศตวรรษที่ 19 คนอเมริกันต้องเสียชีวิตในสงครามกลางเมืองนี้กว่า 600,000 คน

มากกว่าทุกๆสงครามที่ชาวอเมริกันได้สู้รบมา สงครามกลางเมืองในครั้งนี้เป็นสงครามที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะความแตกต่างและปัญหาของมลรัฐภาคเหนือและภาคใต้มีอย่างมากมาย ซึ่งสรุปได้เป็นประเด็นใหญ่ 2 ประเด็นคือ ความแตกต่างและขัดแย้งกันระหว่างระบบเศรษฐกิจ และสังคมของทั้งสองภาคนั้นนั่นเอง

ความขัดแย้งระหว่างระบบเศรษฐกิจและสังคมของภาคเหนือและภาคใต้ เห็นได้ชัดจากเศรษฐกิจของภาคใต้ขึ้นอยู่กับระบบไร่ในที่ใช้ทาสเป็นแรงงาน ซึ่งผลิตผลทางการเกษตรของภาคใต้ที่สำคัญก็มีไม่กี่อย่างคือ ฝ้าย ยาสูบ ข้าวและน้ำตาล และบรรดาผลิตผลเหล่านี้ต้องส่งออกไปยังต่างประเทศ ส่วนเศรษฐกิจทางภาคเหนือ มีผลผลิตทางการเกษตรหลายอย่าง และมีอุตสาหกรรมทั้งหนักและเบา ซึ่งใช้แรงงานกรรมกรธรรมดาไม่มีทาส ส่วนใหญ่ของผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมของมลรัฐทางภาคเหนือต้องการตลาดภายในประเทศจึงมีการตั้งกำแพงภาษีขาเข้า เพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมภายในประเทศ อันทำให้มลรัฐทางฝ่ายใต้เสียผลประโยชน์ถึงสองต่อในการที่ต้องซื้อผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมจากฝ่ายเหนือ ซึ่งมีราคาแพงกว่าของนอกและผลิตผลทางการเกษตรของภาคใต้ก็ต้องไปเจอกำแพงภาษีของต่างประเทศเช่นกัน

อีกประการหนึ่ง เนื่องมาจากมลรัฐทางภาคใต้ใช้ทาสเป็นแรงงานที่สำคัญที่สุด อันเป็นวิถีชีวิตของทางภาคใต้ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและความมีหน้ามีตาในสังคม เมื่อทางฝ่ายเหนือโจมตีการใช้ทาสว่าผิดศีลธรรม ทำให้ชาวภาคใต้ขุ่นเคืองยิ่งนัก เพราะทาสเป็นสถาบันทางภาคใต้ ถ้ามลรัฐทาง

ภาคใต้ต้องเลิกทาสแล้วโครงสร้างทางเศรษฐกิจของภาคใต้ก็จะพังพินาศทันที เมื่อเสียงของมลรัฐฝ่ายเหนือและพวกที่ต่อต้านการมีทาสในรัฐสภาของสหรัฐมีเพิ่มมากขึ้นทุกที ก็ยิ่งทำให้ชาวใต้หัววินคในความมั่นคงของวิถีชีวิตทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น เมื่อ อับราฮัม ลินคอล์นแห่งพรรคริพับลิกันผู้ต่อต้านทาสอย่างรุนแรงได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาคนที่ 16 จึงเป็นเวลาที่ฝ่ายใต้เห็นว่าเหมาะสมที่จะแยกตัวออกมาเป็นอิสระจากสหรัฐอเมริกา นำโดยมลรัฐเซาท์แคโรไลนา และมลรัฐทางภาคใต้อื่นๆก็ดำเนินตามอย่างทีละมลรัฐ จนกระทั่งวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1861 มลรัฐเหล่านี้ได้รวมกันก่อตั้งสมาพันธรัฐอเมริกาขึ้น

เมื่อ ลิน คอ ลัน ได้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ลินคอล์นประกาศไม่ยอมรับรู้ในการแยกตัวออกของบรรดามลรัฐภาคใต้โดยอ้างว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมายและลินคอล์นได้ให้สัญญาว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับปัญหาเรื่องทาสในมลรัฐที่มีทาสอยู่แล้ว แต่ฝ่ายใต้มิได้ฟังเสียงและได้เข้ายึดทรัพย์สินค่าของราชการต่างๆของรัฐบาลสหรัฐที่อยู่ในเขตแดนของรัฐตน จนกระทั่งมีการโจมตีค่ายทหารสหรัฐชื่อค่ายซัมเตอร์ ในมลรัฐเซาท์แคโรไลนา อันเป็นจุดระเบิดของสงครามกลางเมืองในวันที่ 21 เมษายน 1861 ลินคอล์นจึงประกาศจะใช้กำลังปราบปรามบรรดามลรัฐทางภาคใต้ที่แยกตัวออกจากสหรัฐอเมริกา

อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดของการทำสงคราม ฝ่ายเหนือเป็นฝ่ายที่มีชัยชนะ ผลของสงครามกลางเมืองมีหลายประการ ประการแรกคือความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งชีวิตทหาร

ชีวิตของทาสบ้านเรือนไร่นาที่พังเสียหาย ประการที่สอง คือ ปัญหาการแทรกแซงทางการเมืองการปกครองในดินแดนทางใต้โดยฝ่ายเหนือ ซึ่งพรรคริพับลิกันพยายามขัดแย้งความเป็นกบฏให้แก่ผู้นำการเมือง อีกประการคือ ผลต่อรัฐธรรมนูญเนื่องจากสหรัฐได้รับชัยชนะในสงครามกลางเมืองจึงทำให้อำนาจของรัฐบาลสหรัฐเพิ่มขึ้น ทฤษฎี Nullification และการแยกตัวออกจากสหรัฐของมลรัฐได้ถูกล้มเลิกไป และจากผลของสงครามทำให้ยอมรับบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 13 (13th Amendment) อีก 3 ข้อ (ในปี ค.ศ. 1865) คือข้อ 13 ให้เลิกทาสทั่วสหรัฐอเมริกา ข้อ 14 อนุญาตให้ชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้ถ้ามีคุณสมบัติพอ และข้อ 15 คืออนุญาตให้ชาวนิโกรผิวดำ ซึ่งเคยเป็นทาสมาก่อนมีสิทธิที่จะลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้เช่นเดียวกับอเมริกันทั้งปวง ผลจากประการหลังนี้ทำให้ทาสเป็นอิสระ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2524 : 97-113) แต่ทาสที่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระไม่รู้จะปฏิบัติตัวอย่างไรในสังคม ไม่รู้วิธีการประกอบอาชีพ ไม่รู้วิธีการปกครองดูแลตนเอง เนื่องจากรัฐบาลไม่ได้ให้การสนับสนุนที่ดิน หรือทุนสำหรับการประกอบอาชีพ และรัฐบาลออกกฎหมายคนจรจัดที่บังคับให้กลับไปเป็นแรงงานรับจ้าง จึงกลายเป็นกลุ่มคนด้อยโอกาสไม่มีความรู้ ไม่มีอาชีพและเป็นกลุ่มคนชายขอบที่มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก

Jim Crow และวิบากกรรมของคนดำ

คำว่า Jim Crow นั้นเป็นชื่อของนักแสดงตลกผิวดำที่ทั้งร้องเพลงและเต้นรำเรียกกันว่า “Jumping Jim Crow” (ไม่พบบันทึกเกี่ยวกับเวลา

ของการริเริ่มการเล่นนี้) ต่อมาในปี ค.ศ. 1828 Thomas Dartmouth Daddy Rice นักดนตรีผิวขาวชาวอังกฤษที่อพยพมาอยู่อเมริกาก็ได้ลอกเลียนแบบการแสดงในลักษณะดังกล่าวแล้วนำไปตระเวนแสดงตามที่สาธารณะทั่วไปจนเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย

ความบันเทิงของคนอเมริกันนี้ประกอบไปด้วยการเต้นบนเวที การร้องเพลงและการพูดตลกเสียดสีเหน็บแนมคนผิวดำโดยนักแสดงผิวขาวพยายามเลียนแบบด้วยการทาหน้าให้ดำ ใส่เสื้อผ้าเก่าๆ โกรโกโส ของคนผิวดำในชนบท ทั้งเนื้อเพลง ท่าทาง และคำพูดต่างเน้นไปในลักษณะการถากถาง ล้อเลียนประชดประชันคนผิวดำในหลายประเด็น เช่น เป็นผู้ไร้การศึกษา เกียจคร้าน ไร้ нрав ถือแต่เรื่องโชคกลางรวมถึงไสยศาสตร์ เอาแต่ร้องรำทำเพลงและปรารณาแต่ความสนุกสนานเป็นนิจเหล่านี้เป็นความพยายามของนักแสดงผิวขาวที่ยึดเยียด “ภาพตายตัว” (stereotype) ของคนผิวดำให้กลายเป็นภาพที่ฝังติดอยู่ในมโนสำนึกของคนผิวขาว และในท้ายที่สุดการแสดงที่สร้างความตลกขบขันนี้ก็เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย กลายเป็นวัฒนธรรมมวลชน (popular culture) ของชาวอเมริกันไปในที่สุด ดังนั้นคำว่า Jim Crow ซึ่งมีนัยของการดูถูก หัวเราะเยาะ เย้ยหยันการเป็นคนผิวดำ จึงถูกนำมาใช้ในบริบทการกีดกันและการแบ่งแยกสีผิวไปโดยปริยายนับตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา (Early, n.d.) Jim Crow laws เป็นกฎหมายควบคุมทางสังคมของคนอเมริกันผิวขาว ใช้ควบคุมในเรื่องสิทธิในทรัพย์สินสาธารณะและการครอบครองหรือการเข้าถึงทรัพยากรทางสังคมระหว่างคนผิวขาว (white) คนผิวดำ (black) หรือคน

ผิวสี (colored) แนวโน้มในการครอบครองทรัพยากรทั้งทางสิ่งแวดล้อมและทางสังคมโน้มเอียงไปอยู่ในฝ่ายของคนผิวขาวเป็นหลัก ระบบเหล่านี้เกิดขึ้นและดำรงอยู่โดยการสนับสนุนทั้งจากฝ่ายรัฐและประชาชนทั่วทั้งอเมริกาโดยเฉพาะรัฐทางภาคใต้และรัฐแถบชายแดนประเทศสหรัฐอเมริกาที่จะมีการบัญญัติกฎหมายสำหรับคนดำที่เรียกกันว่า Jim Crow Laws หรือ Black Codes (Jim Crow laws :n.d.) ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1890 มลรัฐหลุยเซียนา ได้ผ่านกฎหมายเกี่ยวกับการแบ่งแยกสีผิว หรือ Jim Crow Laws เป็นผลให้เกิดการแบ่งแยกสีผิวในการใช้บริการรถไฟ กฎหมายฉบับนี้บังคับใช้กับคนผิวดำ กำหนดมิให้คนผิวดำและคนผิวสีเดินทางหรือใช้รถไฟโดยนั่งที่นั่งปะปนร่วมกับคนผิวขาว จะต้องนั่งในที่ที่นั่งที่จัดไว้สำหรับคนผิวดำ หรือผิวสีต่างหาก กรณีตัวอย่างของ Homer Plessy ซึ่งมีเลือดนิโกร อยู่เพียงหนึ่งในแปด (one – eight “Negro”) และสีผิวค่อนข้างขาว เขาซื้อตั๋วรถไฟชั้นหนึ่งเดินทางจาก New Orleans ไปกับขบวนรถไฟ East Louisiana Railway ในตอนแรกเขาขึ้นไปบนรถไฟและบอกกับพนักงานเดินตั๋วเกี่ยวกับลำดับสายเลือดของตน และถูกนำไปยังที่นั่งในโบกี้ “สำหรับคนขาวเท่านั้น” (White Only) ต่อมาเขาถูกสั่งให้ไปนั่งในโบกี้สำหรับคนผิวสีเท่านั้น (Colored Only) Plessy ถูกจับในทันทีในข้อหาพยายามและละเมิดกฎหมายการแบ่งแยกเชื้อชาติของมลรัฐหลุยเซียนา (Louisiana's racial segregation laws) ที่น่าสนใจคือ คำตัดสินของศาลสูงซึ่งเน้นย้ำให้เกิดการแบ่งแยกสีผิวกันไปทั่วทุกหนแห่งคือวาทะที่ว่า “แบ่งแยกแต่เท่าเทียม” (the separate but equal doctrine) หมายความว่า คนดำมี

สิทธิเท่าเทียมกันหมด (ตามรัฐธรรมนูญ) ในการใช้บริการสาธารณะแต่ในขณะเดียวกัน ความเป็นคนผิวดำนั้นแตกต่างจากคนผิวขาวจึงจำเป็นต้องแบ่งแยกจากกัน (Early, n.d.)

นอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้ว อิทธิพลของระบบดังกล่าวยังแผ่ขยายเข้าไปควบคุมในส่วนอื่นๆ ของคนผิวสีและคนผิวดำอีกหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในที่นี้จะกล่าวพอสังเขปเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของระบบ Jim Crow

ในด้านการเมืองการปกครอง รวมถึงกระบวนการยุติธรรม คนผิวสีและคนผิวดำไม่ได้รับสิทธิความเป็นพลเมืองและไม่สามารถใช้สิทธิออกเสียงทางการเมืองหรือแม้แต่ออกเสียงเลือกตั้งสโนใจ หรือร่วมแสดงความคิดเห็นในเรื่องทางสังคมกับคนผิวขาวได้เลย ในกระบวนการยุติธรรม คนผิวสีและคนผิวดำไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นหนึ่งในคณะลูกขุนเพื่อร่วมพิจารณาคดีที่คนขาวเป็นจำเลย รวมถึงไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นพยานในศาลในคดีที่คนขาวถูกฟ้องร้องอีกด้วย

ในด้านเศรษฐกิจ คนผิวสีและคนผิวดำไม่สามารถเป็นเจ้าของธุรกิจหรือจดทะเบียนทางธุรกิจได้และไม่สามารถเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจกับคนผิวขาวได้

ในด้านสังคมและวัฒนธรรม พฤติกรรมการเลือกปฏิบัติ (discriminate) จากคนผิวขาวเกิดขึ้นในหลายๆ ประการ โดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ “พื้นที่สาธารณะ” (public space) ซึ่งคนขาวได้ใช้อำนาจจากระบบ Jim Crow กำหนดกรอบการใช้พื้นที่สาธารณะและ “สิ่งสาธารณะ” (public accommodations) ระหว่างคนและคนผิวสี

อื่นๆ ใช้อย่างเข้มงวด เช่น กฎหมายที่ไม่อนุญาตให้คนดำกระทำการต่างๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ที่ Alabama การยื่นคอยรถโดยสารประจำทาง ผู้โดยสารผิวขาวและผิวสีจะต้องยื่นคอยรถในห้องที่จัดไว้เฉพาะคนขาวและคนผิวสีเท่านั้น ห้ามปะปนกัน และที่นั่งบนรถโดยสารประจำทางรถไฟ รถราง ก็จะถูกแบ่งแยกไว้สำหรับคนขาวและคนดำเช่นกัน

- ที่ Arkansas มีกฎหมายห้ามการมีเพศสัมพันธ์หรือแต่งงานกันระหว่างคนขาวกับคนผิวสี หากมีการฝ่าฝืนจะถูกจับและจำคุกเป็นเวลา 3 ปี และกฎหมายในช่วงปี 1891-1959 ไม่อนุญาตให้คนดำและคนผิวสีเข้าไปในสถานบันเทิง ห้ามใช้ห้องอาบน้ำในเหมืองแร่ร่วมกับคนผิวขาว และไม่อนุญาตให้คนผิวสีและผิวดำเป็นครูในโรงเรียนของเด็กผิวขาว รวมทั้งห้ามไม่ให้เด็กผิวดำเข้ามาเรียนปนกับเด็กผิวขาวอีกด้วย ซึ่งแต่ละมลรัฐจะต้องจัดการศึกษาสำหรับคนดำ/คนผิวสี แยกออกจากคนผิวขาวอย่างเป็นสัดส่วน

- ที่ Florida ห้ามมิให้หญิงผิวขาวและชายนิโกร หรือชายผิวขาวและหญิงนิโกรอยู่ร่วมกันในเวลากลางคืน หากฝ่าฝืนจะถูกดำเนินคดีโดยจำคุกไม่เกิน 1 ปี และปรับไม่เกิน 500 ดอลลาร์

- ที่ Georgia ไม่อนุญาตให้คนดำ คนผิวสีจดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการร้านอาหาร และร้านอาหารของคนผิวขาวก็จะให้บริการเฉพาะคนผิวขาวเท่านั้น ไม่อนุญาตให้คนดำ คนผิวสีเข้ามารับประทานอาหารร่วมกับคนผิวขาวในร้านของคนผิวขาว นอกจากนี้ยังมีกฎหมายกีดกันคนผิวดำและคนผิวสีหรือใครก็ตามที่มีเชื้อสายนิโกรเข้าร่วมเล่นกีฬา เช่น กีฬาเบสบอล หรือหากอนุญาตก็จะจำกัด

ขอบเขต เช่น กีฬายกน้ำหนักไม่อนุญาตให้คนดำชกในรุ่น Heavy Weight

- ที่ Mississippi ไม่อนุญาตให้พิมพ์หรือโฆษณา หรือเขียนอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับความเท่าเทียมกันทางสังคมระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำ หากฝ่าฝืนจะถูกดำเนินคดีโดยมีโทษจำคุก 6 เดือน และปรับเป็นเงิน 500 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว การเลือกปฏิบัติต่อคนดำและคนผิวสีในยุค Jim Crow เรื่องอำนาจยังมีอีกหลายประการ เช่น คนผิวดำไม่ได้รับอนุญาตให้ยืมหนังสือในห้องสมุดสาธารณะ และหนังสือแต่ละเล่มจะต้องให้คนผิวขาวอ่านก่อนแล้วจึงจะสับเปลี่ยนหมุนเวียนให้คนดำหรือคนผิวสีอ่านได้ ห้ามใช้สวนสาธารณะของคนผิวขาว ห้ามลงเล่นน้ำในสระว่ายน้ำสาธารณะหรือสระว่ายน้ำที่จัดไว้ให้เฉพาะคนผิวขาว ห้ามดื่ม น้ำจากถังน้ำของคนผิวขาว ต้องนั่งแยกกับคนผิวขาวในโรงภาพยนตร์ โรงละคร หรือโรงโอเปร่า ไม่อนุญาตให้คนผิวดำแสดงการละเล่นหรือเล่นดนตรีในที่สาธารณะ เพลงหรือการแสดงจะถูกจำกัดอยู่ในกลุ่มคนหรือถิ่นอาศัยของคนผิวดำหรือคนผิวสีเท่านั้น ตลอดจนกำหนดเขตที่อยู่อาศัยของคนดำให้แยกออกจากแหล่งชุมชนของคนผิวขาว บริเวณร้านค้า โรงแรม และสถานที่สาธารณะต่างก็ติดป้าย “For White Only” กันเป็นทิวแถว ฯลฯ (Early, n.d.)

เป็นที่น่าแปลกใจว่าชาวอเมริกันผู้ซึ่งเชื่อและศรัทธา และให้ความสำคัญต่อหลักการสิทธิเสรีภาพของบุคคล ตลอดจนความเท่าเทียมกันทั้งยอมสละชีวิตในการทำสงครามกับอังกฤษเพื่อแลกกับอำนาจอธิปไตยในการปกครองตนเองอย่าง

อิสระเสรี แต่กลับลิดรอนสิทธิและเพิกเฉยต่อความเท่าเทียมกันด้วยฐานคติในยุคล่าอาณานิคมที่เชื่อว่าคนผิวขาวเท่านั้นที่นับเป็นสัญลักษณ์ของความก้าวหน้าแห่งมวลมนุษยชาติและนำมาซึ่งการกดขี่ การกระทำที่ทารุณโหดร้ายต่อคนผิวสีอื่นๆที่ต่างจากตนได้เพียงนี้

วิบากกรรมของคนผิวดำในอเมริกาที่เผชิญมาอย่างต่อเนื่องนับแต่กลางศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ทั้งจากระบบ Jim Crow และกฎหมายที่ต่อต้านคนผิวดำอย่าง Black Codes, และ Jim Crow Laws ได้หวนกลับมาย้ำความด้อยศักดิ์ศรีของคนผิวดำอีกครั้งเมื่อรัฐบาลอเมริกาประกาศสงครามโลกครั้งที่ 1 (World War I) ในปี ค.ศ. 1914 “นิโกร 2 ล้านกว่าคนได้ขึ้นทะเบียนเป็นทหารรับใช้ประเทศชาติอย่างแข็งขัน ในจำนวนนี้นิโกรกว่า 3 แสนคน รับใช้อยู่ในกองทัพบกซึ่งครั้งหนึ่งถูกส่งไปช่วยชาติทำสงครามในยุโรป ในช่วงนี้การกีดกันอันเนื่องมาจากสีผิวในที่สาธารณะ รถโดยสารและสถานที่ต่างๆ มิได้เกิดขึ้นเหมือนในยามที่บ้านเมืองปกติทำให้นิโกรรู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เคียงบ่าเคียงไหล่กับคนขาวต่อสู้สงครามเพื่อธำรงสันติภาพและประชาธิปไตยให้แก่โลก ตามคำประกาศของประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน และใฝ่ฝันว่าเมื่อสงครามสงบแล้วคนจะมีชีวิตที่สดใสเช่นเดียวกับในยามสงครามตามอุดมคติของประธานาธิบดีวิลสันที่ตนรับฟังอยู่เสมอ แต่ทว่าสิ่งที่นิโกรทั้งหลายคิด มิได้เป็นเช่นนั้นเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลงในปี ค.ศ. 1918 สภาพบีบคั้นกีดกันจากสังคมเพราะสีผิวกลับปกคลุม แพร่ขยายในทุกสังคมเหมือนเช่นเดิม ยังความโกรธแค้นให้แก่คนนิโกรยิ่งนัก นิโกรไม่น้อยทั้งในภาคใต้ และภาคเหนือเข้าร่วมกลุ่มกัน

ก่อตั้งเป็นสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวดำหรือ NAACP (The National Association for the Advancement of Colored People) เพื่อเรียกร้องความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นทางการ (สมร นิติทัศน์ประภาส, 2525: 9)

การก่อตั้งกลุ่ม NAACP เพื่อเรียกร้องความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม ไม่ได้ผลมากนัก สวัสดิภาพของคนผิวดำไม่ดีขึ้นเท่าที่ควร คนผิวดำยังคงเอาเปรียบค่าแรง กีดกันความเสมอภาคในสังคมและรวมประชาทัณฑ์คนผิวดำ เพราะเกิดความวิตกว่า คนผิวดำกำลังพยายามทำตนให้เสมอภาคกับผิวดำ อันเป็นการฝ่าฝืนความเชื่อดั้งเดิมที่ยกย่องความเป็นเลิศของคนผิวดำ (White Supremacy) เหนือคนผิวดำ นอกจากนี้แล้วการฟื้นฟูคตินิยมของสมาคม กู คลักซ์ แคลน (Ku Klux Klan – K.K.K.) ในปีค.ศ. 1915 (หลังจากที่รัฐบาลกลางสหรัฐได้ออกกฎหมายให้สลายตัวไปในปีค.ศ. 1871 ในระยะเริ่มก่อตั้งสมาคมนี้มีนโยบายปราบปรามคนผิวดำเป็นหลักโดยยึดอุดมคติ “ความเป็นเลิศของคนผิวดำ”) ซึ่งในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 สมาคมนี้ได้ขยายหน้าที่หรืออุดมคติของตนออกต่อต้านชนกลุ่มน้อยอีกหลายกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มคนที่มีสีผิวเหลือง กลุ่มคนยิว กลุ่มกรรมกรหัวรุนแรง รวมถึงกลุ่มคนต่างด้าวอีกด้วย โดยวิธีการขู่กรโชกลักพาตัว ลงประชาทัณฑ์ เผาไม้กางเขนขู่ศัตรู เผาศัตรูทั้งเป็นเพื่อสนองอุดมการณ์ตามธรรมเนียมของสมาคม ทำให้ความรุนแรงต่อคนผิวดำเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น เหตุการณ์ที่คนผิวดำรวมสังหารทหารผิวดำที่เพิ่งกลับจากการรับใช้ชาติที่ Florida, Alabama และ Arkansas ทหารผ่านศึกผิวดำ 11 คน ถูกเผาทั้งเป็น อีก 14 คน ถูกเผาประจานในที่

สาธารณะโดยมิได้มีการไต่สวน เหตุการณ์ทำนองนี้รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และระบาดไปทั่วประเทศ เพราะคนผิวดำในยุคหลังสงครามนี้ไม่ยอมจำนนต่อคนผิวดำเช่นที่ผ่านมาเพราะอิสรภาพและความเสมอภาคที่ได้รับในระหว่างที่ตนรับราชการทหารอยู่ในยุโรป กระตุ้นให้คนผิวดำเหล่านั้นต้องการทวงสิทธิเสรีภาพที่เพิ่งผ่านพ้นไปกลับคืนมา เหตุการณ์จลาจลระหว่างผิวดำในปี ค.ศ. 1919 จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งเหตุการณ์จลาจลย่อยๆ และลุกลามไปเป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งทำให้คนผิวดำบาดเจ็บล้มตายนับร้อยคน และนับเป็นการสร้างความบาดหมางระหว่างกันมากยิ่งขึ้น (สมร นิติทัศน์ประภาส, 2525: 9 -13)

อย่างไรก็ตาม Jim Crow laws และ Segregation laws ที่กีดกันสิทธิของคนผิวดำยังคงดำเนินต่อไปแม้จะเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 2 (ปีค.ศ. 1941) การแบ่งแยกโรงเรียนสำหรับเด็กผิวดำและเด็กผิวดำ การแบ่งแยกกันใช้รถโดยสาร ร้านอาหาร เครื่องสาธารณูปโภค สวนหรือที่สาธารณะ การถูกกีดกันสิทธิในการออกเสียง สิทธิในการเลือกซื้อที่อยู่อาศัยใกล้กับคนผิวดำ รวมถึงถูกปฏิเสธการจ้างงานจากนายจ้างผิวดำและจากสหพันธ์กรรมกรไม่มีที่ท่าว่าจะจบลง ยิ่งไปกว่านั้นความรู้สึคว่าคนผิวดำด้อยกว่าก็ยิ่งแผ่ขยายเข้าไปในกองทัพทำให้ทหารผิวดำไม่ยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของทหารผิวดำ นำมาซึ่งความแตกแยกในกองทัพ ในยามที่ประเทศกำลังเผชิญกับศึกสงครามต่อต้านระบบเผด็จการฝ่ายอักษะ ก่อให้เกิดการเดินขบวนประท้วงด้วยความโกรธแค้นต่อคนผิวดำในเรื่องการกีดกันระหว่างอุดมการณ์กับการปฏิบัติในเรื่องการเหยียดสีผิวของคนผิวดำ เพราะคนผิวดำเห็น

ว่า “หากคนดำต้องเสี่ยงตายเพื่อช่วยธำรงรักษาระบบประชาธิปไตยให้ชาวโลกและชาวอเมริกันผิวขาว เหตุใดคนจึงต้องได้รับการปฏิบัติจากคนผิวขาวเยี่ยงพลเมืองชั้นสอง” และการลุกขึ้นมาประท้วงการกระทำของคนผิวขาวในเรื่องต่างๆก็เกิดขึ้นตามมาอย่างต่อเนื่อง การประท้วงเหล่านี้เป็นผลให้ในปี ค.ศ.1941 ประธานาธิบดีรูสเวลท์หาทางไกล่เกลี่ยเพื่อไม่ให้เกิดความแตกแยกกันเองในประเทศขณะมีศึกสงคราม โดยการสั่งยกเลิกการกีดกันคนผิวดำที่มิให้เข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม และได้สั่งให้จัดตั้งคณะกรรมการการปฏิบัติงานเพื่อความเป็นธรรมในการว่าจ้าง(The Fair Employment Practices Committee) เพื่อคอยดูแลให้คนผิวดำได้รับความเป็นธรรมในการเข้าทำงาน แต่ทว่าคำสั่งนั้นไม่เป็นผลมากนัก ยังคงเกิดการเลือกปฏิบัติกันอยู่อย่างกว้างขวาง จึงทำให้คนผิวขาวและคนผิวดำในนครชิคาโก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาและผู้ที่เห็นใจคนผิวดำได้ร่วมกันจัดตั้งองค์กรชื่อ “Congress of Racial Equality- CORE-1942) มีนโยบายเพื่อเรียกร้องความเสมอภาคเท่าเทียมกันระหว่างคนผิวดำและคนผิวขาว โดยใช้วิธีการประท้วงอย่างสันติ เช่น การเข้าไปนั่งในร้านอาหาร โรงภาพยนตร์ รถโดยสารประจำทาง รถไฟ รถราง ที่ปิดประกาศว่า “บริการเฉพาะคนผิวขาว” กันจำนวนมาก ซึ่งในราวปี ค.ศ. 1950s-1960s การประท้วงแบบนี้ได้ระบาดไปอย่างรวดเร็วตามนครใหญ่ๆ (สมร นิธิทัศน์ ประภาส, 2525: 163)

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แสวงหาแห่งความเสมอภาคเริ่มส่องประกายขึ้น เมื่อเกิดการคว่ำบาตร Jim Crow laws และ Segregation laws ที่ลดทอน

ความเท่าเทียมอันเนื่องมาจากสีผิวและสร้างความแตกแยกในหมู่คนอเมริกันที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน โดยการเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายของขบวนการรณรงค์เพื่อสิทธิมนุษยชนที่ต่างออกมาเดินขบวนเพื่อเรียกร้องให้มีการต่อต้านหรือการไม่ยอมจำนนต่อทั้ง Jim Crow laws และ Segregation laws ด้วยสันติวิธีนับแต่ทศวรรษที่ 1940s เป็นต้นมา โดยหีบขกรณิของ Rosa Parks และ K. Leroy Irvis มาเป็นประเด็นการรณรงค์ต่อต้าน ซึ่งกรณีของ Rosa Parks นั้นเธอเป็นหญิงสาวเชื้อสาย African-American ที่ปฏิเสธจะสละที่นั่งบนรถโดยสารประจำทางให้กับชายผิวขาว เธอจึงถูกจับและส่งตัวไปดำเนินคดีในชั้นศาล แต่ศาลตัดสินว่าเธอไม่ผิดและตัดสินให้ยกเลิกกฎหมาย Jim Crow นี้ไป ส่วนในกรณีของ K. Leroy Irvis ซึ่งต่อต้านการเลือกปฏิบัติการทำงานในห้างสรรพสินค้าในเมือง Pittsburgh ปี ค.ศ. 1947 ก็ส่งผลเช่นเดียวกัน คือ Irvis เป็นฝ่ายชนะ ซึ่งราวปี ค.ศ. 1960s เป็นต้นมา Jim Crow laws และ Segregation laws ค่อยๆถูกยกเลิกไปในมลรัฐต่างๆ

อิทธิพลทางความคิดของ “The One Drop Rule” และการประทับตราทางประวัติศาสตร์ต่อทาสผิวดำและความเกลียดชังเชื้อชาติ

แม้ว่าในช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ผู้คนในอเมริกาได้รับรู้กันว่าทางการได้ประกาศยกเลิก Jim Crow Laws อย่างเป็นทางการไปแล้ว แต่ความคิดที่แบ่งแยกเชื้อชาติ การแบ่งชั้นวรรณะทางสังคมที่ฝังรากลึกในความคิดยังคงระบาดไปอย่างต่อเนื่องและยังมีทีท่าว่าจะเพิ่มเติมนั่นเองแห่งความเกลียดชังมากขึ้นเรื่อยๆ อาจเป็นเพราะว่า

อิทธิพลทางความคิดที่มีต่อคนขาวในเรื่อง “กฎเลือดหนึ่งหยด” (The One Drop Rule) ของความเป็นคนดำที่ถูกนิยามว่าใครก็ตามที่มีบรรพบุรุษแต่งงานกับคนผิวดำ ผู้สืบสกุลผู้นั้นก็จะถูกนับว่าเป็นคนดำ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าบุคคลที่มีเลือดแอฟริกันเพียง 1 หยด บุคคลนั้นก็จะถูกนับว่าเป็นคนดำไปโดยปริยาย (Wright, 1994) ซึ่งถูกซ่อนทับด้วยภาพของคนดำในฐานะทาสอีกชั้นหนึ่งในประวัติศาสตร์อเมริกาที่สะท้อนนัยของความด้อยกว่าและไร้ทิศทางในการดำเนินชีวิตหากปราศจากคนขาวนำพา จึงทำให้คนผิวขาวเข้าควบคุมคนผิวดำให้อยู่ใต้อำนาจมาได้เป็นระยะเวลานาน

เมื่อความคิดเหล่านี้ปะทะกับคลื่นความคิดแห่งเสรีภาพที่ก่อตัวขึ้นทั้งจากภายในและนอกประเทศตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ก็กระตุ้นให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านอำนาจควบคุมกดขี่และเพื่อเรียกร้องสิทธิขั้นพื้นฐานที่คนดำพึงได้รับอย่างเท่าเทียมกับคนผิวขาว ก่อให้เกิดเหตุการณ์ความขัดแย้งที่ปะทุขึ้นในอเมริกาและเกิดความไม่เข้าใจต่อคนอเมริกันผิวขาวด้วยกันเองที่เข้าข้าง/สนับสนุนคนผิวดำ สิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นเค้าลางแห่งการสูญเสียอำนาจที่อาจเป็น “White Supremacy” ได้อีกต่อไปในสังคม

แต่คนขาวมิได้ยอมจำนนและปล่อยให้คนดำขึ้นมาใช้อำนาจทัดเทียมตน สิ่งที่คนขาวกระทำคือการเพิ่มความพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะกดหรือคงสถานภาพคนดำให้อยู่ในฐานะ/ระดับล่างๆต่อไป ซึ่งความคิดเหล่านี้แสดงผลออกมาในทางปฏิบัติคือความเกลียดชังต่อสีผิวและการเลือกปฏิบัติที่มีต่อคนผิวดำหรือคนที่เป็เลือดผสม (mixed race people) เช่น mulatto หรือ colored ตราบจนทุกวันนี้

Being The Mixed Race People in America: คนเลือดผสมในอเมริกา

คนอเมริกันบางกลุ่ม บางพวกโดยเฉพาะกลุ่มที่เหยียดผิว (racist) แอฟริกันหรือผิวดำมักจะยึดติดกับความคิดเรื่องเลือดหนึ่งหยด (one drop rule) คือ ใครก็ตามที่มีเลือดผิวดำเพียงหนึ่งหยดก็ถูกนิยามว่าเป็นคนดำ หรือแม้แต่คนผิวสีที่มีบรรพบุรุษรุ่นปู่ย่า ตา ยายเป็นคนผิวขาว (white) แต่หากพ่อหรือแม่แต่งงานกับคนผิวดำหรือคนผิวสี (เลือดผสมระหว่างขาวและดำ) บุคคลนั้นก็จะถูกนับว่าเป็นคนดำไปโดยปริยาย (Wright, Lawrence, 1994) และความเป็นคนผิวดำในสายตาของคนในสังคมอเมริกันหรือในกลุ่มที่เหยียดผิวมิได้เป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะทางกายภาพที่เพียง “แตกต่าง” จากกลุ่มคนเชื้อชาติหลักของประเทศเท่านั้น แต่มากไปกว่านั้นคือเกี่ยวโยงถึงประวัติศาสตร์ของคนดำในฐานะ “ทาส” หรือ “ผู้ไร้เสรีภาพ” หรือ “ผู้ไร้สถานภาพทางสังคม” และ “ผู้เป็นบ่าวรับใช้คนผิวขาว” ความคิดในเชิงดูถูกนี้ถูกสะท้อนออกมาโดย Jim Crow laws และ Segregation laws ระหว่างคนผิวดำและคนผิวขาวที่เกิดขึ้นมาแล้วในสังคมอเมริกันเมื่อช่วง ค.ศ. 1890s-1900s ดังที่กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตามในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 ความคิดที่แบ่งแยกและลดทอนความเท่าเทียมกันทางสังคมต่อคนผิวดำและคนผิวสีนั้นยังคงมีอยู่แต่อาจจะแตกต่างและไม่นักหวังเหมือนในช่วงที่ความคิดแบบ Jim Crow ได้ครอบงำความคิดของคนอเมริกันในขณะนั้น

คนสองเชื้อชาติ (biracial people) คนเลือดผสม (mixed race people) หรือคนหลายเชื้อชาติ (multiracial) คำเหล่านี้หมายถึง คนที่ถูกผสมผสานมากกว่าหนึ่งเชื้อชาติขึ้นไป หรือคนที่ไม่สามารถ

แยกได้โดยง่ายควายว่ามีเชื้อชาติเดียว (Multiracial : Online) (ในบทความนี้จะอภิปรายเฉพาะคนอเมริกันที่มีเชื้อสายผสมระหว่างอเมริกันผิวขาว (Caucasian American) และอเมริกันผิวดำ (African American)) เช่น คนผิวขาวที่มีเชื้อสายผสมระหว่างคนผิวขาว และคนผิวดำที่เรียกว่า mulatto และ octoroon เป็นต้น เพราะน่าสนใจว่า จากประวัติศาสตร์ของคนผิวดำที่เริ่มต้นด้วยการเป็นทาส การตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกระทำภายใต้ปรากฏการณ์ของ Jim Crow laws และ Segregation laws ความขัดแย้งอันเนื่องมาจากการต่อสู้และแข็งขันต่อการควบคุมกดขี่จากคนผิวขาวเพียงเพราะต้องการความทัดเทียมในสิทธิและเสรีภาพ หลายปรากฏการณ์ของความขัดแย้งระหว่างสีผิวที่สร้างความไม่เข้าใจและความเป็นปฏิกิริยาระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำนับแต่ในอดีต ส่งผลอย่างไรบ้างต่อคนกลุ่มดังกล่าว

ในอดีตที่ผ่านมาอคติและการเลือกปฏิบัติที่คนผิวขาวจะกระทำต่อคนผิวดำแท้ (unmixed race) นั้น ย่อมปราศจากข้อสงสัยเพราะสีผิวและคุณลักษณะทางกายภาพอื่นๆจะเป็นเครื่องชี้บ่งที่ชัดเจนต่อการเลือกปฏิบัติ แต่สำหรับคนผิวขาวที่มีเชื้อสายแอฟริกันหรือนิโกรเข้ามาผสมเช่นคนที่เราเรียกกันว่า “mulatto”, “half-breed”, หรือ “colored” นั้นจะเผชิญกับอคติและการเลือกปฏิบัติอย่างไร เพราะคนเหล่านี้ผ่านกระบวนการที่ผสมระหว่างเผ่าพันธุ์ (hybridization) และกระบวนการเหล่านี้มันย้อนแย้งกับกฎข้อห้ามต่างๆระหว่างอเมริกันชนผิวขาวและผิวดำ และนับเป็นการท้าทายกลไกการควบคุมทางสังคมของคนผิวขาวอย่างมาก

เพราะไม่อาจลืมว่าภาพของ “คนผิวดำ” ในครั้งอดีตเป็นภาพของผู้ซึ่งด้อยกว่าคนผิวขาว ถ้าหลัง ไร่การศึกษา เกียจคร้าน ทำอะไรไม่เป็น ใช้ชีวิตสนุกสนานไปวันๆ ซึ่งภาพเหล่านี้ถูกปลูกฝังอย่างไม่มีวันจะหลุดร่อน

เพราะไม่อาจลืมว่าคนผิวขาวไม่สามารถแต่งงานกับคนผิวดำได้ ด้วยเกรงว่าเลือดผิวขาวผู้สูงส่งและบริสุทธิ์จะถูกเจือด้วยเลือดผิวดำผู้ต่ำต้อย

เพราะไม่อาจลืมว่า คนดำก็คือคนดำตามกฎหมายเลือดหนึ่งหยด คือแม่เลือดผิวดำเพียงหนึ่งหยด ในกายที่เข้าของร่างเลือกไม่ได้นั้นก็กลายเป็นคนดำไปแล้ว

ดังนั้นการเป็นคนเลือดผสมระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำ(ในบทความนี้จะใช้คำว่าคนเลือดผสม) น่าจะถูกเพ่งมอง ถูกตั้งคำถามถึงที่มาแห่งตัวตน ถูกตรวจสอบความเข้าใจในบรรทัดฐานทางสังคมที่จะต้องมีต่อคนผิวขาว และถูกท้าทายทั้งจากสังคมคนผิวดำและคนผิวขาวว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไร จะเพิกเฉย จะระแวงระวังต่อปฏิกิริยาของสังคมรอบข้างอย่างไร

Mixed Race : การผสมผสานทางเชื้อชาติ

คำว่า mixed race รวมถึง biracial และ multiracial ต่างก็หมายถึง บุคคลที่สืบเชื้อสายหรือรับมรดกทางพันธุกรรมจากบรรพบุรุษที่มีหลากหลายเชื้อชาติ หรือสามารถทำความเข้าใจได้โดยง่ายคือ บุคคลที่ไม่สามารถระบุหรือจำแนกได้ว่าเป็นบุคคลที่มีเพียงเชื้อชาติเดียว ยกตัวอย่างเช่น Bob Marley ซึ่งมีพ่อเป็นชาวอังกฤษผิวขาว และมีแม่เป็นชาวจาไมก้าผิวดำ หรือนักแสดงชื่อดังอย่าง Halle Berry ที่เกิดจากแม่ผิวขาวและพ่อผิวดำ Tiger Woods นักกีฬา

กอล์ฟชื่อดังระดับโลกที่มีส่วนผสมที่หลากหลายอันได้แก่ African Thai และ Native American และอีกหลายคนที่มีเชื้อผสมจากบรรพบุรุษที่หลากหลาย (Multiracial: n.d.)

การผสมกันระหว่างเชื้อชาติในตัวบุคคลอาจปรากฏให้เห็นได้ในทางกายภาพ เช่นในกลุ่ม mulatto ซึ่งเป็นคนที่มีเชื้อสายผสมระหว่างผิวขาวและผิวดำ ซึ่งปรากฏในทางสีผิว หน้าตาในลักษณะที่แตกต่างกัน บางคนมีสีผิวในลักษณะ “light-skinned black” คือผิวไม่ขาวแบบ Caucasian และก็ไม่ได้ดำแบบ African บางคนก็มีสีผิวก่อนข้างขาวเช่นพวกที่ถูกเรียกว่า octoroon ซึ่งมีเลือดผิวดำเพียง 1 ใน 8 แต่อาจมีคุณลักษณะอื่นๆที่บ่งว่ามีเชื้อสายของบรรพบุรุษผิวดำ เช่น ริมฝีปากหนา เส้นผมหยิกขด เป็นต้นแตกต่างกันไปตามแต่มรดกที่บรรพบุรุษได้ให้ไว้ คนเหล่านี้จึงถูกเรียกโดยรวมๆว่า พวกผิวดำ (colored) หรือ พวกเลือดผสม (mixed race)

งานเขียนของ Stonequist (1937 อ้างถึงใน Tizard and Phoenix, 1993) กล่าวถึง สถานะทางสังคมของคนเลือดผสมว่า “คนชายขอบ” ประเภทหนึ่งที่สังเกตเห็นได้ชัดคือ “คนเลือดผสม” คุณลักษณะทางกายภาพของคนเหล่านี้ได้มาจากบิดามารดาที่มาจากต่างเชื้อชาติกัน และความต่างนี้เองเป็นปัญหาที่ไม่ธรรมดาต่อชุมชนที่พวกเขาอยู่อาศัย เมื่อเขาโตขึ้นเขาจะตระหนักในปัญหาของตนเองและสถานะที่ผิดแปลกไปทางสังคม พวกเขาจะกลายเป็นเป้าสายตาของใครก็ตามที่มีทัศนคติตรงข้ามต่อเชื้อชาติของบิดาและ/หรือมารดาของพวกเขา ปัญหาเรื่องการปรับตัวและความไม่สามารถผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมหรือหลอมรวมทางวัฒนธรรมได้กับสังคมโดยทั่วไป (โดยเฉพาะกับ

สังคมคนขาว) จะเป็นปัญหาใหญ่ตามมา

ผลที่ต่อเนื่องจากปัญหาดังกล่าวคือ การตระหนักว่าตนเองอยู่ในสถานะทางสังคมที่ต่ำกว่าหรืออยู่ในกลุ่มที่มีคุณค่าน้อยกว่า (devalued group) ส่งผลต่อการนิยามตนเองและปรับเปลี่ยนแบบแผนในการปฏิสัมพันธ์ทางเชื้อชาติใหม่ เช่น ในท้ายที่สุดคนเลือดผสมก็จะนิยามตนเองว่าเป็นคนดำเข้าร่วมกลุ่มกับชุมชนคนดำ หรือมักจะรวมตัวเข้ากับกลุ่มคนเลือดผสมด้วยกันเองหรือก่อรูปกลุ่มใหม่ๆขึ้นมา (Ifekwunigwe, 2004: 65-67)

Chryssochoou, Xenia (2004: 20-23) กล่าวว่า วิธีการในการจัดการกับการเป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีสถานะต่ำกว่ามี 2 แนวทาง คือ

แนวทางแรก ในกรณีที่บุคคลตีความว่าสามารถเคลื่อนตัวแทรกเข้าไปในสังคม (permeability) ที่มีสถานะที่สูงกว่าตนได้อาจจะ “เปลี่ยน” (passing) (เรื่อง passing จะได้กล่าวในตอนต่อไป) ตนเองในด้านใดๆก็ตามให้สามารถเข้าใกล้หรือเทียบเคียงกับสมาชิกของสังคมที่มีสถานะสูงกว่าได้ แต่กรณีนี้มีความเสี่ยงสูงที่จะพบกับความล้มเหลวหรือไม่ได้รับการยอมรับ

แนวทางที่สอง ในกรณีที่บุคคลตีความว่าไม่สามารถเคลื่อนตัวแทรกเข้าไปในสังคมของกลุ่มที่มีสถานะสูงกว่าได้ (impermeability) และสถานการณ์ทางสังคมไม่อาจเปลี่ยนมายอมรับพวกตนได้ตลอดไป พวกเขามักจะเลือกหรือค้นหาวิธีการที่กล่าวได้ว่าเป็นแนวทางที่สร้างสรรค์ทางสังคม (social creativity) เช่น การนิยามตนเองอย่างชัดเจนว่าเป็นคนผิวดำ และนิยามคุณค่าใหม่เพื่อปรับเปลี่ยนการรับรู้สิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความเป็นคนดำหรือวัฒนธรรมของคนผิวดำที่มีต่อตนเองว่า

“คนดำคือความสวยงาม” (Black is beautiful.) เช่น การนำเสนอตัวตนในวัฒนธรรมของคนดำไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งกาย ความสามารถด้านดนตรี หรือ กีฬา เป็นต้น

ที่มาของคนเลือดผสม

ต่อคำถามที่ว่า กลุ่มคนเลือดผสมเหล่านี้มาจากที่ใด คำตอบที่ตอบได้ไม่ยากคือ คนเหล่านี้เป็นผลผลิตที่เกิดจากการแต่งงานกันระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ที่มีความแตกต่างกัน เรียกว่า “miscegenation” ในทางกายภาพประเพณีของคนเลือดผสมเป็นเพียงการรังสรรค์ทางธรรมชาติเท่านั้น แต่ในทางสังคมวัฒนธรรม (โดยเฉพาะในกลุ่มคนขาว) คนเลือดผสมถือเป็นผลจากการตีแผ่และทำลายต่อกฎเกณฑ์หรือกฎหมายที่คนผิวขาวบัญญัติไว้

คำว่า miscegenation มาจากภาษาละติน 2 คำ คือ miscere หมายถึง การผสม (to mix) และคำว่า genus หมายถึง ตระกูลหรือเผ่าพันธุ์ เมื่อพิจารณาความหมายโดยรวมแล้ว หมายถึง การผสมกันของคนที่มีเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ที่มีความแตกต่างระหว่างกัน โดยวิธีการแต่งงาน การอยู่ร่วมกัน หรือการมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน

ในอเมริกา คำๆนี้ถูกใช้ในบริบทอคติทางเชื้อชาติหรือในทัศนะการเกลียดชังต่อคนเลือดผสม และในบริบททางกฎหมายซึ่งเป็นการต่อต้านความสัมพันธ์และการแต่งงานระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำ คือ กฎหมายห้ามการแต่งงานข้ามเชื้อชาติ (Antimiscegenation Law) ดังเช่น ที่มลรัฐแมริแลนด์ มลรัฐอิลลินอยส์ และที่ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ก็บัญญัติเป็นกฎหมายที่ห้ามการแต่งงานกันระหว่าง

คนผิวขาวและคนผิวดำ เป็นต้น (Miscegenation: n.d.) ซึ่งเป็นไปได้ว่าการออกกฎหมายหรือข้อห้ามต่างๆเหล่านี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลของกฎเลือดหนึ่งหยดที่เผยแพร่ในวงกว้างว่าหากใครก็ตามที่มีเลือดผิวดำแม้เพียงหยดเดียวก็จะถูกพิจารณาว่าเป็นคนดำโดยปริยาย กฎข้อนี้ทำให้คนผิวขาววิตกว่าเลือดผู้มีอารยของตนจะถูกผสมหรือแปดเปื้อนด้วยเลือดของ “นิโกร” อีกทั้งยังเกรงอีกว่าการผสมผสานกันของคนผิวดำกับคนผิวขาวอาจเป็นการเปิดช่องว่างให้คนผิวดำทำตนเสมอภาคเทียมกับคนผิวขาวซึ่งต่อไปจะปกครองยากและเป็นอันตรายต่อคนผิวขาว ดังนั้นกลุ่มคนเลือดผสมจึงตกอยู่ภายใต้แรงกระทำของอคติทางชาติพันธุ์ (ethnocentrism) จากคนผิวขาวผู้ซึ่งพยายามจะจัดวางระเบียบทางสังคม

อย่างไรก็ตาม จากจุดเริ่มต้นของการต่อต้านการแต่งงานระหว่างเชื้อชาติ ราว ค.ศ. 1860s ในท้ายที่สุดกฎหมายเหล่านี้ในหลายมลรัฐก็ถูกศาลสูง (Supreme Court) สหรัฐทยอยสั่งยกเลิก โดยรัฐเวอร์จิเนียเป็นรัฐสุดท้ายที่ศาลสูงสั่งยกเลิกกฎหมายนี้ในปี ค.ศ.1967 (Miscegenation : n.d.) ซึ่งเป็นไปได้ว่าด้วยปัจจัยนี้เองทำให้การแต่งงานข้ามเชื้อชาติแพร่ขยายมากขึ้นในปีต่อมา เพราะจากการสำรวจพบว่า จำนวนคู่แต่งงานข้ามเชื้อชาติในประเทศสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นจาก 310,000 คู่ ในปีค.ศ. 1970 (คิดเป็นร้อยละ 0.7) เป็น 651,000 คู่ ในปีค.ศ. 1980 (คิดเป็นร้อยละ 1.3) และเพิ่มขึ้นไปถึง 1,161,000 คู่ ในปีค.ศ.1992 (คิดเป็นร้อยละ 2.2) ส่วนในปี ค.ศ. 2000 พบว่าการแต่งงานกับคู่รักต่างเชื้อชาติมีมากถึง 2,669,558 คู่ คิดเป็นร้อยละ 4.9 ของคู่แต่งงานทั้งหมดในประเทศ ในจำนวนนี้จำแนกได้ว่ามีคู่รักระหว่างชายแอฟริกันอเมริกันที่แต่งงานกับหญิง

อเมริกันผิวขาวอยู่จำนวน 239,477 คู่ และคู่รักระหว่างชายผิวขาวกับหญิงแอฟริกันอเมริกันอยู่จำนวน 95,831 คู่ รวม 335,308 คู่ คิดเป็นร้อยละ 12.6 ของคู่แต่งงานทั้งหมดที่แต่งงานข้ามเชื้อชาติ (Interacial Marriage: n.d.)

The Experiencing Racism : ประสบการณ์ในการเผชิญกับการเหยียดผิว

จากการอ่านเอกสารและค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต พบว่ามีหลายเว็บไซต์ (website) และหลายห้องสนทนา (chat room) ที่กล่าวถึงประเด็น “mixed race” หรือ “biracial” โดยคนเลือดผสมแต่ละคนที่เข้าร่วมสนทนาและเสนอความเห็นไว้ได้สะท้อนประสบการณ์ของตนเองและของผู้คนที่รู้จักจากการได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ อันเนื่องมาจากความแตกต่างด้านกายภาพ เช่น สีผิวของตน โดยได้สะท้อนภาพการปฏิบัติทางสังคมของสังคมอเมริกันที่มีต่อพวกเขาตั้งแต่ในวัยเด็ก และชีวิตในบริบทต่างๆ ที่ตนเองต้องเผชิญ

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นถึงกฎเลือดหนึ่งหยดว่าเป็นความคิดและความเชื่อที่มีอิทธิพลสำคัญต่อชาวอเมริกัน โดยเฉพาะในหมู่คนผิวขาวซึ่งเชื่อว่าหากใครก็ตามมีบรรพบุรุษรุ่นปู่ ย่า ตา ยาย เป็นคนดำ (black anciently) แม้แต่เพียงคนเดียวคนนั้นก็จะถูกนับเป็นคนดำ ดังนั้นเด็กที่เกิดจากพ่อและแม่ต่างเชื้อชาติ ต่างสีผิวกัน โดยที่ฝ่ายหนึ่งเป็นคนผิวดำและอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนผิวขาวแน่นอนว่าเด็กเหล่านี้จะเป็นเด็กเลือดผสม (mixed parentage people) และจะได้รับคุณลักษณะของความเป็นคนผิวดำติดตัวมาอีกทั้งได้รับ “ตราประทับ” (stigma) เกี่ยวกับความเป็นคนดำที่ชวนให้คนผิวขาวตรวจสอบ เฝ้าระวัง

ตลอดจนเหยียดหยันได้ตลอดเวลา

ประเด็นที่คนเลือดผสมได้อธิบายไว้ก็คือการเป็นคนเลือดผสมนั้นเป็นเรื่องที่ยากลำบากในการดำเนินชีวิต เนื่องจากคนกลุ่มนี้ไม่สามารถจะระบุได้ชัดเจนว่าตนเองเป็นสมาชิกของกลุ่มเชื้อชาติใดได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ ในครอบครัวที่มีพ่อและแม่ต่างวัฒนธรรมกัน เด็กจะเรียนรู้ทั้งสองวัฒนธรรมเท่าๆ กันไปพร้อมๆ กันหรือไม่ก็โน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่ง เพราะต่างฝ่ายต่างต้องการอบรมเลี้ยงดู ถ่ายทอดคุณลักษณะทางวัฒนธรรมของบรรพบุรุษตนให้แก่ลูกหลาน ชีวิตของคนเลือดผสมจึงเหมือนมีโลก 2 มิติ ด้านหนึ่งถูกบังคับให้เลือกอยู่ข้างใดข้างหนึ่งหรือเลือกเป็นสมาชิกของกลุ่มวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง แต่อีกด้านหนึ่งถูกผลักออกจากทั้งสองวัฒนธรรม คือไม่สามารถเลือกเป็นสมาชิกของวัฒนธรรมใดได้เลยซึ่งเป็นภาวะการณ์ที่ก่อให้เกิดความยุ่งยากในการดำเนินชีวิตทางสังคมอย่างมาก (Curry, 2004)

สภาวะการณ์ที่ยุ่งยากซับซ้อนเกิดขึ้นแวดล้อมอยู่ในบริบททางสังคม ความรังเกียจในความเป็นเลือดผสมได้สะท้อนออกมาในรูปของคำที่ใช้เรียกโดยคนขาว ตั้งแต่ในวัยเด็กพวกเขาคนเลือดผสมถูกขนานนามด้วยคำเรียกที่เกี่ยวข้องกับสีผิวต่าง ๆ นานา เช่น nigger, blacky, half-breed, mulatto, octoroon, cloroox coon หากเป็นคำที่สุภาพก็จะเรียกว่า mixed race, biracial หรือ multiracial ซึ่งไม่นิยมใช้เรียกกันในกลุ่มคนทั่วไป

ชื่อเรียกต่างๆ เหล่านี้ได้สะท้อนนัยของความแตกต่างที่ไม่เหมือนกับคนทั่วไป เช่น คำว่า clorox coon, octoroon, half-breed ที่หมายถึง การผสมกับเลือดของคนดำ หรือการผสมระหว่างทาส

และคนขาว แต่คำที่คนทั่วไปรู้จักกันดีและเป็นที่แพร่หลายก็คือคำว่า mulatto ซึ่งเป็นภาษาโปรตุเกสใช้เรียก “ล่อ” เมื่อนำมาใช้เรียกคนจึงมีนัยว่าคนกลุ่มนี้ต่ำกว่ามนุษย์ทั่วไป (Tizard and Phoenix, 1993: 2)

นอกจากนี้การเหยียดผิวก็ยังเกิดขึ้นในอีกหลายแนวทาง เช่น เมื่อคนเลือดผสมจะเลือกกลุ่มวัฒนธรรมเพื่อเข้าสังกัด โดยใช้เกณฑ์เชื้อชาติ (race) และชาติพันธุ์ (ethnic) ในการจำแนกตน แต่ด้วยสีผิวและการรับรู้อคติทางเชื้อชาติจึงทำให้เลือกที่จะอยู่กับกลุ่มคนผิวดำ แต่ปัญหาคือ การถูกประเมินสีผิวว่ายังไม่ดำพอ (light complexion) จึงถูกปฏิเสธจากกลุ่มคนดำ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าได้รับการยอมรับจากคนผิวขาวแม้จะมีส่วนผสมอยู่ในตัว เพราะจะได้รับการประเมินในแนวทางเดียวกัน นั่นคือ ไม่ใช่คนขาว ด้วยเหตุผลที่ว่า สีผิวที่ไม่ขาวเสียทีเดียว (non quite white) ภาวะการณ์เช่นนี้ทำให้คนเลือดผสมกลายเป็นคนชายขอบ (marginal man) ของสังคมไปโดยอัตโนมัติเพราะต่างกลุ่มต่างก็หลักสมานชิกที่มีลักษณะเช่นนี้ออกให้ไปเข้าอีกกลุ่มหนึ่งเสมอ ซึ่งทำให้เขาอยู่ระหว่างสองกลุ่ม สองวัฒนธรรม ดังข้อความที่คนเลือดผสมคนหนึ่งได้สะท้อนไว้ว่า

“...I discovered that a lot of people didn't try to get to know me because they figured that they wouldn't really be able to fully relate to me since I was biracial.”

“...ฉันพบว่าคนส่วนใหญ่ไม่อยากจะรู้จักฉันเพราะพวกเขาคิดว่าพวกเขาไม่สามารถจะเกี่ยวข้องกับฉันเนื่องจากฉันเป็นคนเลือดผสม...”

สภาพการณ์คับข้องใจดังที่กล่าวนี้เกิดขึ้นได้กับคนเลือดผสมทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพและทุก

สถานที่ โดยเฉพาะพื้นที่สาธารณะ เช่น ตามท้องถนนที่ผู้คนเดินสัญจรกันขวักไขว่ คนเลือดผสมก็จะพบกับประสบการณ์ที่ทำให้ต้องถามตนเองและต้องเลือกข้างอยู่บ่อยครั้งว่า “ตนเองเป็นใคร” จากคำถามและปฏิกิริยาของคนรอบข้างทั้งจากคนผิวดำและคนผิวขาว เช่น “You're a colored?” “You're no negro? Where did you come from?” เป็นต้น (Piper,n.d.)

อีกตัวอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัดว่าคนเลือดผสมมักจะเผชิญภาวะคับข้องใจและสับสนในการนิยามตนเอง เช่น เมื่อหญิงสาวคนหนึ่งอธิบายว่าตัวเธอเองมีสีผิวก่อนข้างขาว (light-skinned black) และเธอก็นิยามตนเองว่าเป็นคนดำ แต่คนผิวดำแถวบ้านเธอมักจะเรียกเธอว่า “pale face” เพราะคิดว่าเธอเป็นคนขาวและปฏิบัติกับเธอเยี่ยงคนผิวขาว เช่นกัน วันหนึ่งเธอเดินทางไปเรียนที่มหาวิทยาลัยซึ่งต้องผ่านย่านชุมชนกรรมกรผิวดำ (black working class) วัยรุ่นผิวดำคนหนึ่งตะโกนเรียกเธอ “Hey, white girl!” เธอปฏิเสธออกไปว่า “I'm not white, I am black” ชายหนุ่มผู้สนทนาคับข้องใจไม่เชื่อในคำบอกเล่าและยืนยันว่าเธอเป็นคนขาวแน่นอน เพราะทั้งสีผิวและพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นดูเป็นคนผิวขาวแน่ๆ และถามเธออีกว่า เธอผ่านแบบทดสอบความเป็นคนดำ (The Suffering Test of Blackness) แล้วหรือยัง จึงจะทำให้เธอรู้ว่าเป็นคนผิวดำหรือเป็นคนผิวขาว การสนทนาระหว่างเธอและกรรมกรผิวดำคนนั้นทำให้เธอคิดว่าเธอต้องกลับไปตรวจสอบตนเองอีกครั้ง (Piper,n.d.)

นอกจากนี้แล้ว การปฏิเสธสังกัดกับคนผิวขาวที่มีอคติทางชาติพันธุ์ก็อาจจะทำให้คนเลือดผสมเผชิญกับปฏิกิริยาแห่งความเกลียดชังได้ ดังเช่นที่หญิงสาวอีกคนหนึ่งได้ถ่ายทอดและ

แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอในโรงเรียนให้กับคนอื่นๆในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตได้ทราบว่า:

“The white kids would call me a Clorox coon baby and all kinds of names I don't want to repeat. And the black kids hated me. “Look at her, She think she white, She think she cute.”

หญิงสาวผู้นี้อธิบายว่า เธอรู้สึกเสียขวัญ อับอาย คำพูดเหล่านี้ทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองผิดที่ไป ทักท้วงเอาเองว่าเธอมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นคนผิวขาว และเล่าต่อว่าพวกเด็กหนุ่มเหล่านั้นพูดด้วยความโกรธเกรี้ยวว่า “เธอเป็นแค่คนดำเท่านั้น” เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เธอมาคิดว่าเธอถูกกล่าวหาและถูกรังควาญอย่างไม่เป็นธรรมจากคนผิวขาว (Piper, Adrian: มปป.)

ยิ่งไปกว่านั้น ความรู้สึกของคนที่เป็นเลือดผสมบางคนก็สะท้อนให้เห็นว่าปฏิกิริยาของคนรอบข้างโดยเฉพาะคนผิวขาวทำให้เขาารู้สึกว่าเขาไม่อยากเป็นในสิ่งที่เขากำลังเป็นอยู่ ถ้าหากเขาสามารถเลือกได้ เพราะคนเหล่านั้นมักจะปฏิบัติต่อเขาในลักษณะที่ไม่เท่าเทียม ดังข้อความที่บอกเล่าต่อไปนี้:

“Sometimes I have sat down and thought, “if I wasn't this color, I wish I wasn't.” It's when people sort of like start talking about my race, and cussing me about it, that's when I sit down and think I wish I wasn't this race and this coloring.” (Piper,n.d.)

ในกรณีนี้อาจเป็นไปได้ว่า การเผชิญกับอคติทางชาติพันธุ์อาจทำให้ตัวเขาเองรู้สึกว่าตนเองเป็นสมาชิกของกลุ่มที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และอาจเป็นไปได้ว่าคนเลือดผสมจะไม่ยอมรับหรือ

ปฏิเสธอะไรก็ตามที่เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความ เป็นกลุ่มของตน และพยายามที่จะนิยามตนเองเข้ากับลักษณะของกลุ่มคนผิวขาวซึ่งเป็นกลุ่มภายนอกที่มีอิทธิพลครอบงำความคิดเขาอยู่ หมายถึงพวกคนเลือดผสมอาจยอมรับการประเมินด้วยอคติของคนผิวขาวและนำไปสู่ความรู้สึกเกลียดชังกลุ่มชาติพันธุ์ตนเอง (self-hatred) (McLemore,1991: 148-150) อย่างไรก็ตามกรณีนี้ยังไม่อาจสรุปได้อย่างสมบูรณ์ว่าความเกลียดชังในกลุ่มชาติพันธุ์ตน หรือสิ่งที่ตนเป็นนั้นจะนำไปสู่ความนับถือตนเอง (self-esteem) ในระดับต่ำด้วย เพราะต้องพิจารณาตัวแปรต่างๆที่อาจเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันด้วย เช่น ระดับการศึกษา สถานะทางชนชั้น และสีผิว เป็นต้น

นอกเหนือจากตัวอย่างที่ได้นำเสนอข้างต้นแล้ว ยังมีรายงานขององค์กร NAACP เรื่อง African American : The State of Disparity ซึ่งกล่าวถึงการเลือกปฏิบัติต่อคนผิวดำหรือ African American ว่ายังคงมีอยู่และอยู่ในรูปแบบที่ซ่อนเร้นซึ่งน่าวิตกเป็นอย่างมาก ผู้เขียนยืนยันถึงการเลือกปฏิบัติในสังคมอเมริกันว่าไม่ได้จางหายไปแต่ยังคงดำเนินอยู่ในหลายๆพื้นที่และแสดงข้อมูลเรื่องการถูกเลือกปฏิบัติจากสังคมโดยเฉพาะคนผิวดำว่า

ในด้านการศึกษา มีข้อมูล (ซึ่งถูกตีพิมพ์ไปแล้วในนิตยสาร The New York Time) ว่า ในโรงเรียน เด็กนักเรียนผิวดำที่มีฐานะดี 1 ใน 4 คนมีโอกาสได้รับเลือกให้เข้าทดสอบความสามารถด้านการศึกษา ในขณะที่เด็กนักเรียนผิวดำที่ยากจนจะ ได้รับโอกาสในเรื่องเดียวกันนี้เพียง 1 ใน 300 คนเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 2005 เด็กนักเรียนผิวดำที่อยู่เกรด 8 เพียง 12 % จากเด็กผิวดำทั่วประเทศได้รับโอกาส

ในการทดสอบความสามารถด้านการอ่านแต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มเด็กนักเรียนผิวขาวในชั้นเดียวกันนี้พบว่าได้รับโอกาสมากกว่าเด็กผิวดำถึง 3 เท่า ส่วนนักเรียนผิวดำที่อยู่เกรด 4 ได้รับคัดเลือกเพื่อทดสอบทักษะทางคณิตศาสตร์เพียง 15 % และเช่นเดียวกันเด็กนักเรียนผิวขาวที่อยู่ในชั้นเรียนเดียวกันนี้ได้รับโอกาสมากกว่าถึง 3 เท่า หรือ 45 % ของเด็กนักเรียนผิวดำ

ในด้านเศรษฐกิจ ในรายงานระบุว่า เมื่อเปรียบเทียบทรัพย์สิน/รายได้สุทธิของครอบครัวพบว่า ครอบครัวของคนผิวขาวมีทรัพย์สินที่ครอบครองคิดเป็นมูลค่าสุทธิ 70,000 USD ในขณะที่ครอบครัวคนผิวดำมีทรัพย์สินสุทธิเพียง 6,000 USD ช่องว่างระหว่างคน 2 กลุ่มถูกอธิบายว่ามีสาเหตุมาจากการว่างงานของคนดำ ซึ่งมากเป็น 2 เท่าของผู้ว่างงานทั้งหมดในอเมริกา กล่าวคือ คนดำมีอัตราการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 10.6 ของผู้ว่างงานทั้งประเทศคือ ร้อยละ 5.3 ในส่วนของคนดำที่มีงานทำนั้นมีรายได้เพียง 13,000 USD ซึ่งน้อยกว่าคนผิวขาว

ในด้านสุขภาพ ผลสืบเนื่องจากระดับการศึกษาและสถานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำส่งผลกระทบต่อสุขภาพของคนผิวดำ อัตราการตายของเด็กทารกผิวดำมากกว่าเด็กทารกผิวขาวถึง 2 เท่า นอกจากนี้ยังมีรายงานอีกว่า ผู้ติดเชื้อ HIV ผิวดำได้รับวัคซีนและการบำบัดอื่น ๆ น้อยกว่าผู้ติดเชื้อผิวขาว และร้อยละ 25 ของคนผิวดำ เสียชีวิตด้วยโรคเอดส์และโรคเบาหวานมากกว่าคนผิวขาว 2 เท่าผู้เขียนได้ทิ้งท้ายในรายงานว่า สถิติเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันและยังมีอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของคนผิวดำ (African American: The State of Disparity : n.d.)

ข้อมูลข้างต้นได้สะท้อนให้เห็นว่า โอกาสที่กล่าวนี้จะก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเอกลักษณ์และเกิดความกดดันในจิตใจของคนเลือดผสมขึ้นได้เพราะต้องอยู่ระหว่างสองวัฒนธรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกัน

Park , Robert E. (อ้างถึงใน Tizard and Phoenix, 1993: 26) เรียกสถานการณ์เช่นนี้ว่า “ความเป็นชายขอบ” (marginality) เขาอธิบายว่า เป็นสถานการณ์ที่ยากลำบากของคนที่ไม่ต้องการอาศัยอยู่ในสองวัฒนธรรมหรือสองโลก และคนเหล่านี้จำเป็นต้องแบ่งแยกตนเอง (divided self) อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งจะสร้างความยุ่งยากลำบากใจให้มากที่สุดทีเดียว Park เรียกคนเหล่านี้ว่าเป็น “คนชายขอบ” (the marginal man)

ในทัศนะของ Stonequist (อ้างถึงใน Tizard and Phoenix, 1993: 27) เห็นว่า สิ่งที่ Park นำเสนอนั้นเป็นประโยชน์ในแง่การอธิบายความยากลำบากทางจิตใจของคนที่เป็นเลือดผสม แต่ Stonequist เพิ่มเติมว่า ความเป็นชายขอบของคนเลือดผสมนั้นมีพัฒนาการเป็นลำดับขั้นที่ต่อเนื่องกัน โดยอธิบายว่า

ระยะเริ่มแรกคนจะยังไม่รับรู้หรือรับรู้แต่ยังไม่ชัดเจนพอที่จะตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับคนกลุ่มใหญ่ (majority group) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลครอบงำทางความคิดทุกด้าน

ระยะต่อมาเป็นระยะที่เกิดวิกฤติขึ้น คือ พฤติกรรมหรือการกระทำของพวกเขาจะถูกคนผิวขาวปฏิเสธจนทำให้เขาตระหนักว่าตัวเขาเองอยู่ในภาวะชายขอบของสังคม และมันทำให้พวกเขาเข้าเป็นสมาชิกในกลุ่มที่ต่ำต้อยกว่าและถูกดูหมิ่นเกลียดชัง Stonequist ยังอธิบายเพิ่มเติมว่า สถานการณ์เช่นนี้จะเป็นความเจ็บปวดอย่างถาวรและเชื่อว่าจะ

ก่อให้เกิดผลที่ตามมาโดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้คือ ภาวะที่จิตใจไม่สามารถปรับตัวได้ (psychological maladjustment) อย่างน้อยที่สุดก็จะเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากสังคม (alienation) และอีกด้านหนึ่งก็อาจจะเกิดความรู้สึกหมดหวังได้

ระยะที่สาม คนเลือดผสมพยายามที่จะหนีจากความเจ็บปวดจากการเป็นคนชายขอบ โดยการปรับตัว (adjustment) ซึ่งพวกเขาอาจจะปรับตัวให้ผสมกลมกลืนเข้ากับกลุ่มคนขาวโดยการ “ข้ามผ่าน” ไปเป็นคนขาว (passing as white) ในบริบทที่เป็นไปได้ หรือพวกเขาอาจจะตัดสินใจที่จะผสมกลมกลืนเข้ากับกลุ่มคนผิวดำ (passing as black) ก็เป็นไปได้ แต่การที่จะทำเช่นนั้นได้พวกเขาจะต้องเอาชนะความรู้สึกในทางลบที่มีต่อคนผิวดำ และต้องเอาชนะความเคลือบแคลงสงสัยและความเป็นปฏิกิริยาที่คนผิวดำมีต่อตัวเองให้ได้ แต่บางคนอาจจะเลือกที่จะคงอยู่ในสถานะชายขอบต่อไป เลือกที่จะรู้สึกโดดเดี่ยวและถูกปฏิเสธจากทั้งสองกลุ่มตลอดกาล ในขั้นตอนนี้มีแนวโน้มที่คนเลือดผสมจะเกิดความรู้สึกสิ้นหวังและนำไปสู่การกระทำผิดได้ อย่างไรก็ตาม อาจจะมีปัจเจกชนบางคนที่ยังคงรู้สึกว่าแข็งแกร่งพอที่จะอยู่กับความแปลกแยกทางสังคมและยังคงยืนหยัดในความเป็นคนสองเชื้อชาติในทั้งสองกลุ่ม และสุดท้ายยังคงที่จะรู้สึกว่าไม่สามารถปฏิเสธตัวเองได้

นับว่างานของ Stonequist เป็นงานที่ทำให้คุณูปการในการมองภาพพัฒนาการของการสร้างสำนึกแห่งความเป็นคนเลือดผสมได้เป็นอย่างดียิ่งในระยะเริ่มแรกคนเลือดผสมอาจจะเพียงทราบว่าตนเองแตกต่างจากคนอื่น ๆ โดยเรียนรู้จากสีผิวและเชื่อมโยงกับคำเรียกในเชิงเหยียดผิวจากสังคมคนผิว

ขาวที่แวดล้อมแต่อาจจะยังไม่ตระหนักอย่างแท้จริงว่าตนเองเป็นใคร จนเมื่อพบกับปฏิกิริยาการเหยียดผิวที่วิกฤติสำหรับตัวเขาซึ่งจะเป็นสิ่งกระตุ้นเตือนให้ตัวเขาเองตั้งคำถามเกี่ยวกับตัวตนของเขาในหลายประการ และยอมรับว่าตนเองเป็นคนชายขอบประเด็นที่น่าสนใจในงานของ Stonequist ก็คือ คนเลือดผสมยอมรับว่าตนเองเป็นคนที่อยู่ริมขอบของสังคมได้ง่ายเพียงนั้นหรือ มีวิธีการอะไร อย่่างไรในการต่อรองหรือรับมือกับภาวะกดดันทางจิตใจก่อนที่จะตกลงใจว่าจะอยู่ตรงนี้ ตรงริมขอบของสังคมไม่ว่าจะกลายเป็นพวกต่ำต้อยหรือจะถูกดูหมิ่นเกลียดชังเพียงไรก็ตาม

Dealing with racism : การรับมือกับปฏิกิริยาของอคติทางเชื้อชาติ

สำหรับคนเลือดผสมแล้วทักษะและเทคนิคในการอยู่รอด (skills and survival techniques) ในการรับมือกับการเหยียดสีผิวในสังคมนับเป็นความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครอบครัวจะต้องถ่ายทอดให้สมาชิกเพื่อจัดการกับสถานการณ์ที่คุกคามและสถานการณ์ที่สร้างความเจ็บปวดให้กับจิตใจ

จากการบอกเล่าประสบการณ์ของกลุ่มผู้เข้าร่วมสนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตพบว่า พวกเขาได้รับการถ่ายทอดทักษะต่างๆจากพ่อ-แม่ ในการรับมือกับอคติทางเชื้อชาติซึ่งต่างกัน ในหลายวิธีเริ่มจากการเพิกเฉย (ignore) หรือไม่ใส่ใจต่อคำเสียดสี หรือปฏิกิริยาในทางลบใดๆ หรือการพยายามเลี่ยงสถานการณ์/สถานที่ที่คาดว่าจะเกิดปัญหาขึ้น หรือวิธีที่เข้าตอบโต้โดยตรงต่อผู้กระทำไม่ว่าจะด้วยทางวาจาหรือทางกาย แต่โดยทั่วไปจะ

เป็นวิธีแรกมากกว่าเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะที่รุนแรง และความยุ่งยากในทางคดีที่จะตามมา หรือวิถีทางในการพยายามลดความเจ็บปวดทางจิตใจโดยการคิดเข้าข้างตัวเองว่าไม่ได้ด่ำด้อยด้อยค่า พยายามคิดถึงสิ่งที่ตนทำแล้วประสบความสำเร็จ เช่น ด้านการศึกษา ด้านธุรกิจ หรือการเป็นพลเมืองที่ดี เป็นต้น ตลอดจนตระหนักถึงการป้องกันตนเองและการตอบโต้ต่อการเหยียดผิวของคนผิวขาวอีกด้วย (Curry, 2004)

แบบแผนการรับมือหรือจัดการกับอคติทางเชื้อชาติของคนเลือดผสมในสังคมอเมริกันนี้มีความคล้ายคลึงกับแบบแผนการรับมือของเด็กวัยรุ่นที่เป็นเลือดผสมในประเทศอังกฤษ ซึ่งงานวิจัยของ Tizard and Phoenix (1993) เรื่อง Race and Racism in The Lives of Young People of Mixed Parentage ในประเทศอังกฤษพบแบบแผนการรับมือหรือจัดการกับอคติและการเลือกปฏิบัติ 4 วิธีดังนี้

Strategy 1: Mentally defusing the threat

โดยการควบคุมอารมณ์ต่อสถานการณ์เฉพาะหน้า ไม่ตอบโต้และไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสถานการณ์นั้นๆ เพื่อลดความเจ็บปวดทางจิตใจ และเพื่อป้องกันการใช้กำลังต่อกัน รวมถึงการตีความความหมายต่อผู้กระทำการเหยียดสีผิวในทางลบและตีความในทางบวกต่อตนเอง เช่น คิดว่าการพูดจาเหยียดผิวเป็นเรื่องตลกไม่สำคัญอะไร และคิดว่าตนเองมีคุณค่า ซึ่งเป็นการสร้างความภาคภูมิใจให้กับตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่พ่อแม่ได้ถ่ายทอดให้ฟังเสมอ

Strategy 2: Avoiding or escaping from the threatening situation

คือการหลีกเลี่ยงหรือไม่ใส่ใจต่อสถานการณ์ที่อาจจะเกิดการเหยียดผิวตามมา

Strategy 3: Tackling the situation directly

คือการเผชิญหน้าต่อสถานการณ์โดยตรง หรือการตอบโต้ต่อคู่สนทนาอาจเป็นด้วยวาจาและใช้กำลังตอบโต้ในทันที

Strategy 4: Taking step to minimize the effects of racism by excelling

วิธีการแสวงหาหรือกระทำการใดๆ เพื่อลดผลกระทบจากการเหยียดผิวให้ลดลง เช่น การพยายามปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพให้ดูดีขึ้น หรือตั้งใจเรียนเพื่อผลการเรียนที่ดี การพยายามฝึกซ้อมกีฬาเพื่อจะเป็นนักกีฬาที่มีความมองอาจและเป็นที่ชื่นชมของใครหลายๆ คน (Tizard and Phoenix, 1993: 108-116)

จากกรณีที่กำลังกล่าวมาข้างต้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงวิธีการจัดการเบื้องต้นเมื่อเผชิญกับการเหยียดผิวจากคนในสังคม นับว่าเป็นวิธีการในการปรับตัวระดับหนึ่งของคนเลือดผสม แต่ทว่าเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์วิกฤติ กล่าวคือ การกระทำต่างๆ จะถูกปฏิเสธจากคนขาวและ/หรือใครก็ตามที่พวกคนเลือดผสมได้ระบุความเกี่ยวพันด้วย (อาจเป็นกลุ่มคนผิวดำก็ได้) ก็จะทำให้พวกเขาตระหนักว่า พวกเขาอยู่บริเวณชายขอบของสังคมกลายเป็นสมาชิกของกลุ่มคนที่อยู่ในฐานะที่ต่ำกว่าและอยู่ในกลุ่มที่ถูกเกลียดชัง และหากสถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ที่สร้างความรู้สึกรู้สึกเจ็บปวดที่ฝังรากลึกก็จะส่งผลร้ายที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นคือการไม่สามารถปรับตัวได้ในเชิงจิตวิทยา อย่างน้อยที่สุดก็จะเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากสังคม และรู้สึกว่าไม่สามารถเป็นสมาชิกของกลุ่มใดได้ ไม่ว่า

ที่ใดๆก็ตาม และโดยมากที่สุดคนเหล่านี้จะเกิดความรู้สึกสิ้นหวัง เมื่อเป็นดังนี้ก็เป็นการง่ายที่จะตัดสินใจทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเจ็บปวดโดยการปรับตัว ซึ่งพวกเขาอาจจะตัดสินใจที่จะเปลี่ยนตัวเองให้กลมกลืนเข้ากับกลุ่มคนผิวขาวในฐานะเป็นคนขาวหรืออาจเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับคนผิวดำในฐานะคนดำก็ได้ ซึ่งที่เรียกกันว่า “passing” นั่นเอง

Passing: การเปลี่ยนผ่าน

เมื่อกลุ่มคนเลือดผสม ตกอยู่ในฐานะเป็นชนกลุ่มน้อย (minority group) ในสังคมชนกลุ่มใหญ่ (majority group) อย่างคนผิวขาว(และ/หรือคนผิวดำ) ประเด็นที่น่าสนใจคือ ชนกลุ่มใหญ่พยายามที่จะควบคุมชนกลุ่มน้อยให้อยู่ในสถานภาพที่มีโอกาสต่ำกว่าหรืออยู่ในสถานะที่ต่ำกว่าชนกลุ่มใหญ่ (underprivileged status) และความพยายามในการควบคุมหรือมีอำนาจเหนืออันนี้อาจแสดงออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลให้ชนกลุ่มน้อยจำต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบบุคลิกภาพบางอย่างอันเนื่องมาจากสถานการณ์การควบคุมดังกล่าว ดังนั้นสมาชิกของกลุ่มคนที่มีสถานภาพต่ำกว่าจึงพยายามหรือดิ้นรนที่จะออกจากสถานะที่ต่ำเช่นนี้เพื่อให้ได้รับสิทธิเยี่ยงชนกลุ่มใหญ่ของสังคม กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความพยายามของคนเลือดผสมในการออกจากสถานภาพที่ต่ำคือเพื่อต้องการการยอมรับหรือได้รับสิทธิจากชนกลุ่มใหญ่มากขึ้น โดยการปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพให้กลมกลืนเหมือนชนกลุ่มใหญ่ (passing) นั่นเอง (Lewin, 1948: 164)

Passing หรือการเปลี่ยนผ่าน หมายถึง การที่สมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งปรับเปลี่ยน

บุคลิกภาพหรือวิถีการดำเนินชีวิต อาจรวมถึงคุณลักษณะทางกายภาพ เช่น กรณีการทำศัลยกรรมใบหน้า และสีผิวให้เป็นผิวขาว เพื่อให้ได้รับการยอมรับเป็นสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่ง โดยเฉพาะคนเลือดผสมที่ต้องการการยอมรับในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของคนกลุ่มใหญ่ในสังคม (Passing (racial identity): n.d.) กล่าวคือ คนเลือดผสมเลือกที่จะปรับเปลี่ยน บุคลิกภาพหรือวิถีชีวิตเพื่อเข้าไปเป็นสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น โดยได้รับการยอมรับจากสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น เช่น เลือกที่จะเข้าไปเป็นสมาชิกของกลุ่มคนผิวขาว (passing as white) หรือเลือกที่จะเข้าไปเป็นสมาชิกของกลุ่มคนผิวดำ (passing as black)

การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตเพื่อก้าวข้ามไปสู่ความเป็นสมาชิกอีกกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งแตกต่างกันไปในหลายวิธีการ อาทิเช่น การเพิกเฉยต่อเพื่อนที่เป็นคนผิวดำ หรือผิวสีในที่สาธารณะ การย้ายบ้านหรือที่อยู่อาศัยไปอยู่บริเวณใกล้เคียงหรืออยู่ในย่านคนขาว การทำกิจกรรมเฉกเช่นคนผิวขาวไม่ว่าจะเป็น การทำสีผม การแต่งกาย หรือการเลือกจับจ่ายซื้อของในย่านคนผิวขาว แรงจูงใจในการกระทำเช่นนี้นอกจากความต้องการหลีกเลี่ยงจากสถานะที่ต่ำแล้ว ยังถูกกำหนดโดยผลประโยชน์ที่จะตามมาในอนาคต ตัวอย่างเช่น ในยุคจิมโครว์ (Jim Crow) กรณีของคนเลือดผสมที่ก้าวข้ามไปเป็นคนขาวเพื่อประโยชน์ในด้านการงานเพราะในบริบทการทำงานมักจะเอื้อให้คนขาวเป็นลำดับแรกและเมื่อเป็นงานของคนขาวนั้นย่อมหมายความว่ารายได้ที่ดีกว่า มากกว่าและสบายกว่าคนผิวสีและคนผิวดำ เมื่อมีรายได้มากขึ้นพวกเขาก็จะสามารถส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนหรือวิทยาลัยเอกชนได้

สามารถเข้าบ้าน สามารถจับจ่ายใช้สอยได้สะดวก เหมือนชนชั้นกลาง หรือสามารถจะย้ายไปอยู่ในที่ต่างๆเพื่อโอกาสที่ดีกว่า การอยู่ในตำแหน่งงานในฐานะคนผิวขาวนอกจากผลประโยชน์ที่ตามมาดังกล่าวแล้ว พวกเขายังสามารถใช้สิ่งของ พื้นที่สาธารณะที่ถูกสงวนไว้เฉพาะคนผิวขาวได้อย่างไรกังวล เช่น การนั่งรถรางหรือการรับชมโอเปร่าและซิมโฟนี หากกระบวนการนี้ลื่นไหลต่อเนื่องและไม่พบกับอุปสรรคที่ทำให้ต้องหยุดชะงัก อาจทำให้กระบวนการก้าวข้ามไปเป็นคนผิวขาวสำเร็จได้ (Gaudin, n.d.)

การปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตเพื่อให้กลืนเข้ากับคนกลุ่มใหญ่ และให้คนกลุ่มใหญ่ยอมรับโดยเต็มใจหรือโดยไม่มีข้อกังขาถึงที่มารากเหง้าแห่งตัวตนมิใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะการก้าวข้ามไปเป็นสมาชิกในสังคมของคนผิวขาวของคนเลือดผสมที่นิยามและถูกนิยามจากคนอื่นว่าเป็นคนดำซึ่งการจะก้าวข้ามไปสู่อีกกลุ่มหนึ่งได้นั้นปัจเจกบุคคลต้องสามารถรับมือกับภาวะความตึงเครียดทางอารมณ์ที่เกิดจากความกดดันจากภายในกลุ่มเดิมของตน และที่มาจากคนกลุ่มที่ตนต้องการจะเข้าเป็นสมาชิกด้วย นอกจากนี้แล้วปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งต้องการจะก้าวข้ามจำเป็นจะต้องเอาชนะความคิด ความเชื่อในทางลบต่างๆที่อีกกลุ่มหนึ่งมีอยู่ให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อเกี่ยวกับสีผิว ฐานคติเกี่ยวกับความเป็นคนดำ ทาส การประเมินคุณค่าจากคนผิวขาวและหรือคนผิวดำ การแบ่งแยกทางเชื้อชาติและความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม ฯลฯ เป็นต้น

Lewin (1948) กล่าวว่า การไม่สามารถก้าวข้ามพรมแดนระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ได้จะเป็นผลให้

ปัจเจกบุคคลต้องเผชิญกับความขัดแย้งและความตึงเครียดเกือบจะตลอดชีวิต เขาจะไม่ชอบหรือแม้แต่เกลียดคุณลักษณะของกลุ่มตนเองและต้องการจะละทิ้งคุณสมบัติเหล่านั้น ซึ่งทำให้เขาต้องยืนอยู่ตรงเส้นพรมแดนของกลุ่ม กลายเป็นคนชายขอบ ผู้ซึ่งไม่รู้ว่าตนเองเป็นสมาชิกของกลุ่มใดไปตลอด

อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากวิธีการรับมือเมื่อเผชิญกับความเกลียดชังสีผิว และการพยายามก้าวข้ามพรมแดนทางเชื้อชาติโดยการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตในหลายๆด้านเพื่อให้ตนเองสามารถฝ่าด่านแห่งความเกลียดชังไปได้ ซึ่งทำให้พวกเขาต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานทางจิตใจและไม่ได้เป็นหลักประกันให้คนเลือดผสมวางใจได้ว่าในอนาคตพวกเขาจะไม่ต้องเผชิญหรือเผชิญกับความขัดแย้งและความเกลียดชังเหล่านี้บ่อยลง อีกทั้งการกระทำเหล่านี้อาจไม่ประสบความสำเร็จแม้แต่เพียงทางออกของคนเลือดผสมซึ่งไม่ต้องทนรับแรงกดดันและไม่ต้องเปลี่ยนตัวเองเพื่อไปประสมกับการพลักไสของคนอื่นๆโดยเฉพาะคนผิวขาว ก็คือการเข้าร่วมกับกลุ่มวัฒนธรรมย่อย (subculture group)

Subculture Group (กลุ่มวัฒนธรรมย่อย) : แหล่งซึมซับ เสริมย้ำเอกลักษณ์แห่งตน

กลุ่มวัฒนธรรมย่อยจะเป็นแหล่งเสริมย้ำเอกลักษณ์แห่งตน ผู้เข้าร่วมในกลุ่มวัฒนธรรมย่อยจะเข้าใจเกี่ยวกับโลกว่าเป็นอย่างไร และจะดำเนินการต่อมันอย่างไร กลุ่มวัฒนธรรมย่อยจะให้เหตุผลที่เข้าข้างตนเอง และเป็นที่แลกเปลี่ยนประสบการณ์ตลอดจนให้คำอธิบายที่เป็นการเสริมแรงให้สมาชิกของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้สมาชิกยึดถือเป็นบรรทัดฐานและผูกพันตนเข้ากับบรรทัด

ฐานของกลุ่มในฐานะเป็นที่ยึดเหนี่ยวหลักของตน (Becker, 1963: 38-39)

กลุ่มวัฒนธรรมย่อยของคนเลือดผสมนั้น แสดงออกมาในหลายรูปแบบ เช่น การรวมกลุ่มของคนเลือดผสมทางอินเทอร์เน็ต อาทิเช่น เว็บไซต์ที่ชื่อ Frontline, Fertilefield, NAACP ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่รวมบทความและงานเขียนตลอดจนข้อคิดเห็นของคนที่เป็นเลือดผสม บนพื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตเช่นนี้ ถูกใช้เป็นที่แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทั้งทางบวกและลบกับคนอื่นๆที่เผชิญชะตากรรมเดียวกัน คำอธิบายและคำแนะนำในการปรับตัว วิธีการลดความตึงเครียด วิธีการรับมือกับการเลือกปฏิบัติ ความเกลียดชัง ตลอดจนเป้าหมายในชีวิตจะถูกถ่ายทอดสู่สมาชิก นอกจากนี้ในพื้นที่ห้องสนทนาเหล่านี้ก็ยังมีนักจิตวิทยาหรือผู้ที่คอยให้คำปรึกษาในเชิงวิชาการตอบคำถามหรือเป็นผู้ให้ความเห็นต่อกรณีต่างๆอีกด้วย กิจกรรมที่ทำให้กลุ่มวัฒนธรรมย่อยเหล่านี้เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนและเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจของผู้เข้าร่วมเข้าด้วยกันกลายเป็นชุมชน (community) เล็กๆแห่งหนึ่งที่สร้างความอบอุ่น และความมั่นใจในการดำเนินชีวิต คือกิจกรรมการพบปะพูดคุยกันนอกสถานที่ ซึ่งอาจจะไปตามร้านอาหาร สวนสาธารณะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ เพื่อร่วมพบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว กลุ่มวัฒนธรรมย่อยของคนเลือดผสมก็ยังเกิดขึ้นได้ในบริบทศาสนา คือการเข้าร่วมกลุ่ม “ลัทธิบาไฮ” (Bahaism) ลัทธินี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1863 เป็นกลุ่มลัทธิที่มุ่งสร้างความสามัคคีในหมู่มวลมนุษยชาติ เน้นการอยู่ร่วมกันของทุกเชื้อชาติโดยสันติ ไม่มีการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ

ยอมรับในความแตกต่างทางเชื้อชาติ และเป็นชุมชนที่แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เลวร้ายอันเนื่องมาจากการเกลียดชังทางเชื้อชาติ สีผิว กิจกรรมของกลุ่มเกิดขึ้นที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ สมาชิกที่เข้าร่วมมีทั้งที่เป็นคนผิวดำ ผิวสี และคนผิวขาว หลังจากร่วมร้องเพลงและสวดมนต์แล้ว คนเหล่านี้จะรวมกลุ่มสนทนากันต่อถึงความทุกข์ใจ ความคับข้องใจต่างๆที่เกิดขึ้นและร่วมกันให้คำปรึกษาและคำแนะนำต่อสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงการรับมือกับสถานการณ์เหล่านั้นอีกด้วย (Curry, 2004)

โดยสรุป ผลของการเข้าร่วมกลุ่มวัฒนธรรมย่อยเป็นไปในทางบวกต่อคนเลือดผสมเนื่องจากภาวะที่จำกัดในการเลือกนิยามตัวตน (self-identify) กับกลุ่มอ้างอิง (reference group) ซึ่งกลุ่มเกิดความเคลือบแคลงสงสัยและปฏิเสธการเข้าเป็นสมาชิก ทำให้คนเลือดผสมเกิดความสับสน ภาวะตึงเครียด และเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากสังคมและโคดเดี้ยวทางจิตใจ แต่การเข้าร่วมเป็นสมาชิกและทำกิจกรรมต่างๆกับกลุ่มวัฒนธรรมย่อยซึ่งเป็นแหล่งที่ค้นหาความหมาย ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกและตัวตนทำให้เข้าใจบทบาทของตนต่อสังคมและมีพื้นที่ของตนเองที่ชัดเจนขึ้น ตลอดจนสามารถทำให้คนเลือดผสมยังสามารถยึดโยงตนเองเข้ากับสังคมที่ตนอาศัยอยู่ได้

อย่างไรก็ตาม คนเลือดผสมบางคนก็ไม่ได้มีอารมณ์อ่อนไหวไปกับการถูกดูแคลนหรือการเลือกปฏิบัติของคนขาว เพราะความเข้าใจที่ได้จากการขัดเกลาทางสังคม (socialization) จากครอบครัวว่าระดับการศึกษาสูงและการประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน จะเป็นเสมือนเกราะป้องกันอคติและความเกลียดชังได้ นอกจากนี้พ่อแม่ของพวกเขาที่จะ

ถ่ายทอดประสบการณ์ที่เลวร้ายพร้อมกับอธิบายถึงทางออกหรือทางรับมือกับปัญหาการเหยียดผิว ทั้งนี้พ่อแม่ก็จะไม่ลืมที่จะอบรมปลูกฝังความคิดในแง่บวกที่ทำให้พวกเขามีความภาคภูมิใจกับสายเลือดบรรพบุรุษที่อยู่ในตัวของพวกเขา และสอนให้พวกเขามีความเคารพในตัวเอง (self-esteem) และเชื่อมั่นในสิ่งที่เขาเป็นตลอดเวลา (Piper,n.d.)

จากเนื้อหาที่น่าเสนอข้างต้นของคนเลือดผสมหรือ mixed race people ประเด็นที่น่าสนใจอยู่ที่การเลือกนิยามตนเองของคนเหล่านี้ซึ่งแตกต่างกัน บางคนเลือกที่จะยอมรับความเป็นเลือดผสม บางคนเลือกที่จะยอมรับว่าตนเองเป็นคนชายขอบ บางคนมองเห็นความต่ำต้อยหากตกอยู่ในสภาพไร้กลุ่มสังกัด จึงต้องพยายามเลือกข้างและนิยามว่าตนควรเป็นคนผิวขาวหรือผิวดำ ท้ายที่สุดก็เผชิญกับอคติและการกีดกันทางสังคมต่าง ๆ นานา ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ปัจเจกบุคคลจะต้องนิยามตนเองให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมที่แวดล้อมเขาอยู่เพื่อความสอดคล้องในการปฏิสังสรรค์ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของสังคมนั้น

Self Concept (มโนทัศน์แห่งตน) : การได้มาซึ่งภาพพจน์แห่งตน

ในทางสังคมวิทยา ความแตกต่างในการเลือกนิยามตนเองนั้นเกิดจากมโนทัศน์แห่งตน (self concept) ของแต่ละบุคคล เพราะอัตตะ หรือ self คือ ความสามารถโดยพื้นฐานในการมองตนเองของบุคคลในฐานะที่เป็นวัตถุชนิดหนึ่ง (Ritzer, 1992: 341) ซึ่งอัตตะไม่ได้ปรากฏอยู่ในตัวบุคคลตั้งแต่แรกเกิด แต่อัตตะเกิดขึ้นได้จากการผ่านกิจกรรมและความสัมพันธ์ทางสังคม และบุคคล

ไม่ได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับอัตตะโดยตรงแต่เป็นไปโดยอ้อมคือการสวมรับทัศนคติของคนอื่นที่มีต่อตัวเขาภายในบริบทแห่งประสบการณ์ที่เขาและคนอื่น ๆ ได้เข้าร่วม และสะท้อนกลับโดยแสดงพฤติกรรมต่อผู้อื่นตามที่เขาคิดว่าเขาผู้นั้นคาดหวังให้เขาเป็นเช่นไร

Mead (อ้างถึงใน พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์, 2532: 41) มองว่า เนื่องมาจากความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารและการสวมบทบาทของคนอื่น อัตตะเชิงสังคมได้ปรากฏขึ้นจากกระบวนการที่บุคคลอ่านหรือตีความท่าทีของคนอื่น ๆ และ “สวมรับทัศนคติของคนอื่น” แล้วจึงได้ภาพพจน์ของตนเองในฐานะที่เป็นวัตถุชนิดหนึ่งในสถานการณ์ ซึ่งภาพพจน์แห่งตนของบุคคลนี้อยู่ในฐานะเป็นตัวเร้าทางพฤติกรรม เรียกร้องให้บุคคลตอบสนองบางอย่าง เมื่อบุคคลตอบสนองโดยการแสดงท่าทีออกมา การตอบสนองดังกล่าวถือเป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นตัวเร้าปฏิกิริยาในคนอื่น ๆ ให้แสดงท่าทีออกมาเช่นกัน ซึ่งจะทำให้บุคคลสวมรับทัศนคติของคนอื่น จากนั้นบุคคลจะได้ภาพพจน์แห่งตน ซึ่งบุคคลอาจจะคงภาพพจน์ในแบบเดิมไว้หรือปรับภาพพจน์แห่งตนในรูปแบบใหม่แล้วแสดงออกมา ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้จะดำเนินต่อไปอย่างเป็นพลวัตในการปฏิสังสรรค์ทางสังคม

นอกจากนี้ Mead ยังเสนอว่า อัตตะมีความเกี่ยวข้องกับจิตในลักษณะที่ได้ตอบกัน ร่างกายไม่มีอัตตะและจะกลับกลายมามีอัตตะเมื่อจิตถูกพัฒนาขึ้นเท่านั้น กลไกที่สำคัญสำหรับการพัฒนาอัตตะคือ ความสามารถในการสะท้อนกลับนั่นเอง กล่าวคือ ความสามารถในการรับเอาทัศนคติของคนอื่นที่มีต่อตัวเขา เช่น ความคิดที่ว่า

คนอื่นคิดอย่างไรกับเรา และความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับการกระทำทางสังคมใดๆ ในลักษณะที่ทำให้เกิดความสอดคล้องกับความคาดหวังของกลุ่มทางสังคมได้

ดังนั้นจึงอธิบายได้ว่า ภาพพจน์แห่งตนของคนเลือดผสมเกิดขึ้นในกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสังคม จากคำเรียกต่างๆ ที่บุคคลอื่นใช้ จากปฏิกริยาของความเกลียดชัง บุคคลที่มีเลือดผสมจะสวมรับทัศนคติของคนอื่น ซึ่งปฏิกริยาต่างๆ นั้นสะท้อนให้เห็นว่า คนอื่นคิดกับเขาอย่างไร คิดว่าเขาเป็นพลเมืองชั้นสอง หรือคิดว่าเป็นพลเมืองผู้ต่ำต้อยหรือไม่ หรือเป็น “คนอื่น” (other) ที่ไม่ใช่อเมริกันแท้ หรือเป็นคนที่น่ารังเกียจ ฯลฯ ปฏิกริยาเหล่านี้จะเป็นกระจกสะท้อนให้คนเลือดผสมประมวลความคิดและปรับภาพพจน์ให้เหมาะสมกับความคาดหวังทางสังคมตามความคิดของตนแล้วแสดงออกมา ซึ่งกระบวนการสร้างภาพพจน์จะดำเนินต่อไปเป็นพลวัตเช่นนี้จนได้ ภาพพจน์แห่งตัวตนของคนเลือดผสมออกมา เช่นในกลุ่มคนเลือดผสมยอมรับรู้กันโดยทั่วไปว่า ในบริบททางสังคม พวกเขาไม่เป็นที่พึงปรารถนา ไม่ถูกนับรวมเป็นสมาชิกของชนกลุ่มใหญ่ซึ่งเป็นคนผิวขาวในสังคม ซึ่งการกระทำทางสังคมที่ได้ตอบสนองกับปัจเจกบุคคลอื่นๆ หรือกลุ่มทางสังคมอื่นๆ ทำให้เขาทราบว่า คนเหล่านั้นมองเขาต่ำต้อย ตัวเขาเองมีสถานภาพทางสังคมที่ต่ำกว่าคนผิวขาว การสวมรับทัศนคติของคนผิวขาวเช่นนี้จะทำให้เขาคิดทบทวนเพื่อหาทางปรับบทบาทของตนให้เหมาะสมหรือสอดคล้องกับความคาดหวังของคนผิวขาวว่าต่อไปอาจจะต้องขยัน หรือแสดงให้เห็นว่าตนเองมีความสามารถมากพอที่คนผิวขาวจะ

ต้องการเขาเป็นผู้ร่วมงานโดยเต็มใจ หรือมากกว่านั้น การปรับบทบาทอาจจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพไปโดยสิ้นเชิงคือเข้าไปเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มบุคคลที่เข้าต้องการเกี่ยวพันด้วย หรือ passing ก็เป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม ในการได้มาซึ่งภาพพจน์แห่งตนดังที่กล่าวข้างต้นมิได้อาศัยเพียงการกระทำที่ได้ตอบกันของผู้อื่นในระหว่างการปฏิสังสรรค์ทางสังคมเท่านั้น หากต้องประกอบด้วยการตีความวัตถุทางสังคม และตีความที่มาของบุคคลผู้ที่อยู่ในเวทีการปฏิสังสรรค์ ความผูกพันตนในฐานะสมาชิกของกลุ่ม ตลอดจนบริบททางสังคมในขณะนั้นด้วย จึงจะทำให้เข้าใจท่าทีของทุกฝ่ายอย่างละเอียดทุกแง่มุมและส่งผลให้ปัจเจกบุคคลสามารถปรับภาพพจน์ให้เหมาะสมกับสังคมที่แวดล้อมตัวเขาให้ได้มากที่สุด

ในกรณีของการก้าวข้ามพรมแดนทางชาติพันธุ์ของคนเลือดผสม นับเป็นความยากลำบากในการค้นหาอัตตะให้กับตนเอง เพราะในแต่ละกลุ่มต่างมีบรรทัดฐาน เงื่อนไขที่เข้มงวดบางประการของกลุ่มเป็นแนวทางให้สมาชิกได้ยึดถือปฏิบัติ และแสดงออกในกระบวนการปฏิสังสรรค์ ซึ่งนับเป็นความท้าทายที่จะต้องเอาชนะให้ได้ และต้องใช้ระยะเวลายาวนานเพื่อผ่านพ้นกระบวนการแห่งความเจ็บปวดนี้ไป รวมถึงต้องใช้ทุนทางสังคมและวัฒนธรรมในกระบวนการเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม การอภิปรายถึงการได้มาซึ่งภาพพจน์แห่งตนของคนเลือดผสมยังจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกันอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกแง่มุมของชีวิตผู้คนเหล่านี้ต่อไป เป็นไปได้ว่าความเปลี่ยนแปลงทางสังคมในยุคสมัยใหม่อาจก้าวข้าม

ปัญหาเรื่องพรมแดนทางชาติพันธุ์ไปแล้ว เพราะชีวิตทางสังคมในสังคมสมัยใหม่มีความหลากหลาย (diversity) และซับซ้อน (complexity) ของบุคคลมากกว่าที่จะเป็นความเห็นพ้อง (consensus) เพราะในสังคมสมัยใหม่ได้เปิดโอกาสให้บุคคลและกลุ่มต่างๆสามารถแข่งขัน และมีความขัดแย้งกันเรื่องผลประโยชน์มากกว่าความคิดเรื่องสังคมแบบเอกภาพ ดังนั้นแบบแผนพฤติกรรมของมนุษย์จึงไม่ใช่ผลผลิตของความเห็นพ้อง แต่เป็นผลผลิตจากการต่อรองผลประโยชน์ส่วนตัวระหว่างฝ่ายที่อยู่คนละข้างกัน หรืออาจจะเป็นผลผลิตจากการบังคับโดยผู้อื่นที่มีอำนาจมากกว่า เหนือกว่า ระเบียบหรือบรรทัดฐานทางสังคมจึงเป็นพลวัตสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และความสัมพันธ์ทางสังคมไม่ได้ถูกเข้มงวดด้วยความคาดหวังของบรรทัดฐานที่คงที่ แต่ความสัมพันธ์ทางสังคมถูกก่อรูปขึ้นมาและเปลี่ยนแปลงไปได้โดยผ่านกระบวนการปฏิสังสรรค์ที่มีลักษณะพลวัตมากกว่า และเลื่อนไหลไปตามปัจจัยแวดล้อมที่มีอิทธิพลสำคัญเป็นตัวกำหนด

Dominant Group (ชนกลุ่มหลัก): สถานะและอำนาจที่ได้เปรียบ

อันที่จริงปัญหาเรื่องความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ หรืออคติทางชาติพันธุ์นั้นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับทุกประเทศที่มีกลุ่มเชื้อชาติอาศัยอยู่ร่วมกันมากกว่าหนึ่งเชื้อชาติ และมีสัดส่วนของขนาดประชากรแตกต่างกัน และ/หรือประชากรกลุ่มน้อยนั้นอาจเป็นผู้ที่ครอบครองทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ ดังนั้นความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชาติพันธุ์ก็คือเรื่องของอำนาจ (power)

ในกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกา ประชากรที่เป็นผิวขาวมีจำนวนหรือสัดส่วนมากกว่าคนผิวดำหลายเท่า จากการสำรวจประชากรใน ค.ศ. 2000 พบว่าประชากรของประเทศสหรัฐอเมริกามีจำนวนทั้งสิ้น 281,421,906 คน จำแนกเป็นประชากร (ที่ตอบว่า) มีเพียงเชื้อชาติเดียว 274,595,678 คน (คิดเป็นร้อยละ 97.6) ในจำนวนนี้สามารถจำแนกออกไปได้อีกว่าเป็นผิวขาวอย่างเดียว (white alone) จำนวน 211,460,626 คน (คิดเป็นร้อยละ 75.1) ผิวดำหรือแอฟริกันอเมริกันอย่างเดียว (Black or African American alone) จำนวน 34,658,190 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.3)

ส่วนผู้ที่ตอบว่าตนเองมีเชื้อชาติอื่นๆผสมตั้งแต่ 2 เชื้อชาติขึ้นไปจนถึง 6 เชื้อชาตินั้น ได้ระบุว่า 1 ในบรรดาเชื้อชาติที่หลากหลายที่ผสมอยู่ในตนเองมีเชื้อชาติ “Black or African American” ผสมอยู่ด้วยมีประมาณ 1,761,250 คน (คิดเป็นร้อยละ 0.6) (Grieco and Cassidy, n.d. อ้างถึงใน Ifekwunigwe, 2004: 229-232)

เมื่อพิจารณาสัดส่วนของประชากรระหว่างผิวขาวกับผิวดำและผู้ที่มีเลือดคนดำผสม พบว่า สัดส่วนของกลุ่มประชากรทั้งสองแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ สัดส่วนของประชากรผิวขาวคิดเป็นร้อยละ 75.1 ของประชากรทั้งประเทศ ในขณะที่คนดำและ/หรือ ผู้ที่มีเลือดผสมมีเพียงร้อยละ 12.9 ของประชากรทั้งประเทศ สถิติเหล่านี้สะท้อนสถานะความเป็นชนกลุ่มน้อย และสถานะความด้อยอำนาจได้อย่างชัดเจน ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ใคร/ชนกลุ่มใดจะเป็นผู้ครอบครองทรัพยากร และครอบครองอำนาจในสังคมอเมริกัน

Baker (1983) กล่าวว่า อำนาจคือปัจจัยชี้ขาดที่สำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจซึ่งเกิดขึ้นระหว่างกลุ่มผู้ปกครอง/ผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าต่อกลุ่มผู้ได้ปกครอง/มีอำนาจน้อยกว่า และกลุ่มที่มีอำนาจมากกว่าก็พยายามที่จะเข้าควบคุมโครงสร้างทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เพราะการเข้าควบคุมโครงสร้างต่างๆเหล่านี้จะทำให้ผู้ปกครองมีอำนาจในการวางบรรทัดฐานทางสังคมต่อคนกลุ่มน้อย การตัดสินใจเชิงนโยบายในทุกด้านอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด อีกทั้งยังทำให้กลุ่มผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าสามารถธำรงรักษาไว้ซึ่งตำแหน่งสำคัญของกลุ่มตนเพื่อเป็นฐานอำนาจที่ทรงพลังให้กับกลุ่มผู้ปกครองต่อไป นอกจากนี้แล้ว การเข้าควบคุมโครงสร้างทางสังคมยังทำให้ผู้ที่มีอำนาจมีอำนาจในการจัดสรรแบ่งปันหรือไม่แบ่งปัน เอกสิทธิ อำนาจและทรัพยากรที่มีอยู่ ตลอดจนกำหนดระดับการเข้าถึงและการเข้าร่วมใช้ทรัพยากรต่างๆของกลุ่มผู้ได้ปกครองได้อีกด้วย ดังนั้นการต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจหรือขัดขืนต่ออำนาจของกลุ่มผู้ได้ปกครองจึงเกิดขึ้นเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ไม่เว้นแม้แต่ประเทศมหาอำนาจอย่างอเมริกา

อำนาจในทางกายภาพหรือวิทยาศาสตร์นั้นมีความหมายว่า ความสามารถในการขับเคลื่อน/เคลื่อนย้ายสิ่งของจากจุดๆหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ดังนั้นในทางวิทยาศาสตร์ อำนาจจึงเปรียบได้กับพลังงาน (energy) ของเครื่องจักรที่สามารถจะขับเคลื่อนการทำงานนั้นๆให้บรรลุผลสำเร็จ เช่น เครื่องจักรที่ดัดลิฟท์ที่บรรทุกคนขึ้นและลง เป็นต้น

อำนาจทางสังคม (social power) หมายถึงความสามารถที่จะหล่อหลอมหรือความสามารถในการจัดระเบียบทางสังคมให้เป็นไปตามความต้องการต่างๆที่มีแรงต้าน ซึ่งมีวิธีการใช้อำนาจในหลายๆรูปแบบและหลายๆระดับแตกต่างกันเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุวัตถุประสงค์/เป้าหมายที่ต้องการ ดังนั้นอำนาจในทางสังคมจึงมีความหมายรวมถึงการใช้อิทธิพลบังคับ ครอบงำ ควบคุม ยับยั้ง การใช้อำนาจชอบธรรม และรวมถึงวิธีการชักจูงโน้มน้าวใจฝ่ายตรงข้ามอีกด้วย โดยผู้ใช้อำนาจอาจใช้หลายๆวิธีการในการกระทำ/จัดการกับฝ่ายตรงข้ามหรือฝ่ายที่ตนต้องการเข้าควบคุมก็ได้

ดังนั้น การเหยียดสีผิวและพฤติกรรมการเลือกปฏิบัติรูปแบบต่างๆที่คนผิวขาวแสดงต่อคนเลือดผสม จึงเป็นรูปแบบการใช้อำนาจอย่างหนึ่งเพื่อควบคุม จำกัดขอบเขตคนเลือดผสมไม่ให้ก้าวล่วงอำนาจของคนผิวขาวผู้เป็น “dominant group” เพราะต้องการเป็นเพียงคนกลุ่มเดียวที่ครอบครองทรัพยากรที่สำคัญของชาติ และเพราะต้องการเป็นคนเพียงกลุ่มเดียวที่มีอำนาจในการกำหนดวัฒนธรรมหลักของชาติ หรือเป็นเพียงคนกลุ่มเดียวที่เป็นผู้จัดระเบียบสังคม โดยทั้งหมดทั้งมวลนี้ เป็นไปเพื่อต้องการรักษฐานอำนาจของตนเองไว้ให้คงอยู่สืบไป ซึ่งปรากฏการณ์นี้เป็นปรากฏการณ์ธรรมดาทั่วไปที่เกิดขึ้นในทุกสังคม

อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ที่ดำเนินอยู่ในอเมริกาในยุคปัจจุบันอาจจะไม่เข้มงวดเหมือนในอดีตเท่าใดนัก เนื่องจากการพิสูจน์หักล้างด้วยข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ถึงความเป็นเลิศของคนผิวขาว และความเป็นพลวัตทางเศรษฐกิจ การเมือง

สังคมและวัฒนธรรม อีกทั้งการถ่ายเท แลกเปลี่ยน และหิบบัฒนธรรมของคนกลุ่มต่างๆในอเมริกา จนเกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างกลุ่ม สังคมอาจทำให้เรื่องเหยียดผิวเจือจางลง

ในอนาคต ความยุ่งยากหรือปัญหาเกี่ยวกับชาติพันธุ์ อคติและการเลือกปฏิบัติในสหรัฐอเมริกา อาจจะเน้นหนักไปที่กลุ่มเชื้อชาติของประเทศที่เป็น คู่ตรงข้าม หรือเป็นปรปักษ์ต่ออเมริกามากกว่า อาทิ เช่น คนจากกลุ่มประเทศโลกมุสลิม เพราะเมื่อ เชื่อมโยงกับปัญหาการก่อการร้าย กลุ่มเชื้อชาติและ ชาติพันธุ์นี้น่าจะเป็นปัญหาในสายตาของคน อเมริกันมากกว่า ส่วนประเด็นปัญหาความขัดแย้ง ทางชาติพันธุ์ภายในประเทศโดยเฉพาะระหว่างคน ผิวดำและคนผิวดำที่มีความขัดแย้งกันมานาน ตั้งแต่ยุคก่อตั้งอาณานิคมคงกลายเป็นประเด็นรอง ลงไป แนวโน้มความขัดแย้งและอคติทางชาติพันธุ์ ต่อกลุ่มประเทศโลกมุสลิมน่าจะเพิ่มขึ้นอย่าง ต่อเนื่องภายหลัง ค.ศ. 2001 ชาวมุสลิมที่อพยพเข้าสู่ อเมริกาจะถูกจับตามองเป็นพิเศษและกลายเป็น เหยื่อของอคติทางชาติพันธุ์กลุ่มใหม่และเด่นชัดขึ้น ชาวอเมริกันอาจจะต้องหันมาให้ความสนใจและเฝ้า ระวังต่อปัญหาชาติพันธุ์ภายนอกให้มากยิ่งขึ้น และ เมื่อถึงเวลานั้นภาวะความตึงเครียดต่อชาวอเมริกัน เลือดผสมไม่ว่าจะเป็นผลผลิตจากเชื้อชาติใดหาก ส่วนหนึ่งเป็นอเมริกันก็คงจะลดน้อยลง และหัน มาร่วมมือกันมากขึ้นเพื่อระวังป้องกันภัยคุกคามที่ กำลังคืบหน้าเข้ามาในสังคมอเมริกัน

เอกสารอ้างอิง

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. 2524. สหรัฐอเมริกา.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
เจริญธรรม.

ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. 2547. บาตเปลออเมริกา :

สงครามกับเสรีภาพในประวัติศาสตร์
อเมริกา. กรุงเทพมหานคร : มติชน.

พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์. 2532. สังคมวิทยา

ชีวิตประจำวัน : แนวทฤษฎีการ

ปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์(Symbolic

Interactionism). กรุงเทพมหานคร :

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ไพฑูรย์ พงษบุตรและวิลาศวงศ์ นพรัตน์. (ผู้แปล)

2513. ประวัติศาสตร์สังเขปของ

สหรัฐอเมริกา (A Short History of

The United States, Fifth Edition,

Revised and Enlarged, by Allan

Nevins and Henry Steele

Commager) กรุงเทพมหานคร :

ก้าวหน้า.

โรชาลี ทาร์กอนสกี (บรรณาธิการ) ม.ป.ป.

สหรัฐอเมริกา เอกสารประกอบการ

เข้าเยี่ยมชมสถานทูตอเมริกาประจำ

ประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร :

ม.ป.ศ.

สมร นิติทัศน์ประกาศ. 2525. ประวัติศาสตร์

สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865-1945 ยุค

หลังสงครามกลางเมือง-สงครามโลก

ครั้งที่ 2 เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร :

ไทยวัฒนาพานิช.

- สิริ เปรมจิตต์. 2516. **ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ยุคโบราณถึงยุคปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร: แพร่พิทยา.
- Anderson, Shalley. 2007. **State of Emergency : Stemming the Tide of Injustice Against African Americans**. (Online) . Available: <http://www.naacp.org/pdfs/NAACP-state-of-emergency.pdf> [2008 March 13]
- Baker, Donald G. 1983. **Race, Ethnicity and power: A Comparative Study**. USA: Routledge & Kegan Paul.
- Becker, Howard S. 1963. **Outsider**. USA : The Free Press.
- Chryssochoou, Xenia. 2004. **Cultural Diversity**. USA : Blackwell Publishing.
- Curry, Jessica Aylea. 2004. **Being Biracial in America**. (Online) . Available : <http://www.fertilefield.org/articles/archives/000091.html> [2006 November 15]
- Early, Gerald. n.d. **Jim crow is born**. (Online). Available : http://www.pbs.org/jazz/time/time_jim_crow.htm [2007 January 25]
- Gaudin, Wendy Ann. n.d. **Passing For White in Jim crow America**. (Online). Available: <http://www.jimcrowhistory.org/resources/lessonplans/hs>
- _es passing_for_whi... [2007 January 26]
- Ifekwunigwe, Jayne O.(Editor). 2004. **Mixed Race Studies : A Reader**. USA : Routledge.
- Lewin, Kurt. 1948. **Resolving Social Conflict**. USA : Haper & Brother.
- McLemore, Dale S. 1991. **Racial and Ethnic Relations in America** (3rd ed.). USA : Allyn and Bacon.
- Piper, Adrian. n.d. **Passing For White, Passing For Black**. n.d. (Online) . Available : <http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/secret/readings/piper.html> [2006 November 15]
- Ritzer, George. 1992. **Sociology Theory**. New York : Morgan-Hill.
- Tizard, Babara and Phoenix, Ann. 1993. **Black,white or mixed raced?: Race and Racism in The Lives of Young People of Mixed Parentage**. USA: Routledge.
- Wright, Lawrence. 1994. **One Drop of Blood**. (Online) . Available : <http://www.afn.org/~dks/race/wright.html> [2006 November15]
- Interracial marriage**. n.d. (Online) . Available : <http://en.wikipedia.org/wiki/Miscegenation>. [2007 March 9]

Miscegenation. n.d. (Online) . Available :

<http://en.wikipedia.org/wiki/Miscegenation>. [2007 March 9]

Multiracial. n.d. (Online) . Available:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Multiracial>. [2007 March 28]

Passing (racial identity n.d. (Online) . Available:

http://en.wikipedia.org/wiki/Passing_racial_identity [2007 April 2]

State of Disparity. n.d. (Online) . Available:

<http://www.naacp.org/advocacy/research/State.of.the.Disparity.12.3.06version32.pdf> [2008 March 13]

Jim Crow Laws n.d. (Online) . Available:

http://en.wikipedia.org/wiki/Jim_Crow_laws [2007 March 9]

